

Spejdernes Magasin

For Ungdom

Nº 12.
2. Aarg.

Sept.
1918

HARALD BØRGESSEN

(OLAF BARFOED)

SPORTSFORRETNING

FREDERIKSBERGGADE 28 - KØBENHAVN B. - TLF. 869

anbefaler sit righoldige Udvalg af

Rekvisitter til Lejr-Udrustning:

Vindjakker - Gamascher - Rygsække - Spisebestik - Kogekar - Termosflasker
- Feltflasker - Telte - Soveposer - Fodbolde - Luftbæsser - Lommeknive - Dolke
- Lommelamper - Gymnastikapparater - Skibsmodeller - Fiskerekvisitter.
— Rek. til Fægtning og Boksning. —

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMEL FABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel

Hof Fløde Caramel

D·E·C Creame Caramel

Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærrende. Anbefales til Spejderudflugter.

Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

2. Aarg.

SEPTEMBER 1918

Nr. 12

A GOOD TURN

I synes maaske ikke, at Billedet passer rigtig til Overskriften. Men: a good turn betyder: en god Drejning, og det kan I da ikke nægte, at den Spejder er ude for.

Saa snart vi sætter Binde-
destreg mellem Ordene, saadan: goodturn, ved I straks, hvad det er, der her er Tale om.

Det er jeres goodturn overfor vort Land og dets Indbyggere: Høsten af Nælder og Kartoffler. Slet ikke noget lille Arbejde. Jeg kender en Trop, der mener, at hver Mand faar 5 Tønder Kartoffler at pille op af Jorden, men de har

ogsaa allerede spyttet i Næverne, og i Morgen smøger de Ærterne op.

Billedet fortæller os ogsaa noget, nemlig om en Mand med Sans for, hvad der tager sig ud. Og denne Mand er Fotografen; han har passet paa som en Smed, til det rette Øjeblik kom, da Spejderen hængte med Hovedet nedad. Saa har han snuppet ham.

Tænk lidt over dette med det rette Øjeblik. I Fotografier i Khaki-Dragen, saa vilde »Vor Ungdom« ikke have nødtigt at hente sine Fotografier fra Amerika.

Men se den store Konkurrence paa Side 4.

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FRÉDERIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup. Telf. Hellerup 1513
 Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Kobmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hæftet (Jørgensen Høeghskær, Filostræde 40, København.)

SKOLE-URE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00
for Drengene: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

SKOLE-TASKE

(som Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk Kr. 4.60

MEDDELELSE

TIL DIVISIONS- OG TROPSINTENDANTEN

Det obligatoriske Abonnement.

1) Alle Restancer bedes indbetalt af Divisionerne saaledes, at de er Ekspeditionen i Hænde senest den 10. September.

2) Divisionernes Indbetalinger, Ordre, paa Blade og alle Skr. Bladsalget vedrørende bedes adresseret:

»Vor Ungdoms Ekspedition,
Købmagergade 26,
Kbhvn.

og for Indbetalings Vedkommende maa det udtrykkelig bemærkes, hvilken Division, der er Afsender, og for hvilken Nr. og hvor mange Eksemplarer, der betales.

3) De obligatoriske Ordre og Indbetalinger kan ikke fra Troppene ske direkte til Ekspeditionen.

4) Iøvrigt bedes det tilsendte Reglement bemærket og nøje overholdt.

Ordre paa enkelte Numre.

1) Troppenes Ordre for Enkeltnumre maa helst ikke sendes sammen med de obligatoriske Ordre gennem Divisionen, men

2) Troppens Ordre paa Enkeltnumre bedes sendt direkte til Ekspeditionen med Bemærkning »Løstalg« og helst samtidig ledsaget af Beløbet.

»Vor Ungdoms Administration.

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.
Specialitet: Overpolstrede Møbler.
A. VELDEN,
Strandvej 187. Telf. Hølrup 75.

Elis Møllerp

Strandvej 185. Telf. Hølrup 759
Cigarer, Tobak, Cigaretter
P. Wolf. — Horwitz & Kattantid.
A. M. Filsschberg & Sønner m. m.

Spejder-Litteratur

dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade

Carl Theodor

Nørregade 13

DANMARKS POPULÆRESTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tøts
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,
Bog- og Papirhandel.
FJOLSTRÆDE 88 (Hj. af Nørrevold)
Nye og brugte
SKOLEBØGER
Telefon 9148 Telefon 9148

vandtæt imprægneret
TELTE Telttdug
amerikansk Armydug
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

N-THORSØE-OLSEN
BOGSTYKKERI
København Div.

NEYE

VIMMELSKAFTET 28
Rygsække

Forskellige Størrelser og Kvaliteter fra
Kr. 2.50

Selv om Vejen falder lang —

Husker I Sangen fra Lejrbaalet? Mindes I den skønne Sommernat og Baalet, der kastede sit Ildskær over de hvide Telte og over Ansigtene i Kredsen? Mindes I Brinken, hvor Lejren laa og Brændingens Skvulpulpen mod Stranden?

Det var Dagen efter 6. Miles Marchen. Trætheden var oversvundet, I havde aldrig nydt en Hvile, som den I nød denne Dag. I var levet helt op igen. I laa i Smaagrupper om Baalet, og Snakken gik. I havde oplevet noget, I havde præsteret noget, og I havde hvilet ud, og hvor var det dejligt — og Sangen lød ud i den stille, skønne Sommernat.

Husker I, hvor det fandt Gensklang hos jer, da jeres Fører den Aften fortalte jer om danske Mænd, der havde udrettet noget. Alle disse Mænd, der havde kæmpet med og overvundet Vanskeligheder for at naa frem til noget dygtigt og sandt og godt, alle disse Mænd, der i Kraft af deres Arbejde og Dygtighed betød noget i Nationens Liv og havde været med til at skabe Danmark og danske Foretagender et Navn her i Landet og vidt om ude i Verden — vore Ingeniører, vore Videnskabsmænd, vore Læger og vore Forretningsmænd.

Husker I, hvad han sagde jer

om alle de unge danske, der i dette Øjeblik er ved at skabe sig Stillingen herhjemme og i Udlandet — hvordan de skaber sig Stillingen, der aldrig har eksisteret før, og baner sig Vej, hvor der før end ikke har været Sti — de er gaaet midt ud i det, disse Folk; de bryder sig ikke om at træde de Veje, som Tusinder og Tusinder har traadt før dem; de bryder sig ikke om, at Forholdene er urolige ude i Verden, og at der mangen Gang endog kan være Fare for deres Liv; de bryder sig ikke det mindste om, at man fortæller dem, at disse Forhold er umulige, at der intet er at gøre, at de maa vente til Tiderne bliver normale — der er intet, der er umuligt, siger de; de ønsker netop ikke at vente; de ønsker at gaa midt ud i det, de ønsker at tage Chancerne som de er og lære, hvorledes det nye Spil skal spilles, de føler sig overbevist om, at det kan spilles, dette nye Spil, og — de spiller det.

I de kommende Aar vil der blive Brug for Tusinder, Tusinder af unge Mænd, der har det samme Mod paa at tage fat. — Hvad det gælder om, er blot, at de er saa godt rustede til det som vel muligt, at det er Folk, der er vant til at se nogle Vanskeligheder lige i Øjnene og vant til at klare sig i en Situa-

tion, hvor det hele ikke i Forvejen er lagt til rette for dem.

Og husker I saa Sangen — den, I gav som Svar paa dette, den I lagde hele jeres ungdommelige Begejstring og Mod ind i —

»Vi vil aldrig, aldrig gi' tabt.«

— — Lejrdagene er forbi.

Øjeblikket er inde til at skride til Handling og vise, at I mente noget med dette, at det var mere end Ord for jer. Vis det i jeres Skolearbejde — det skal skaffe jer de Kundskaber, I ikke kan undvære, naar I skal ud i Verden. Og vis det med de Opgaver, I har paataget jer ved at blive Spejdere.

I kender Rumlen, og I ved, hvordan det gaar baade med det ene og det andet.

Til at begynde med er Opgaverne saa morsomme, og da er det hele ingenting.

Men der kommer et Øjeblik, hvor enhver Opgave bliver kedelig og trættende, og hvor man meget hellere vilde holde op og begynde paa noget helt andet.

Og saa er det, det gælder. Her er det Umulighedene, de Folk, der aldrig bliver til noget, skiller sig ud fra de andre, dem, der har det rigtige Stof i sig, og ikke vil give tabt.

Se paa de sidste, læg en Gang Mærke til, hvordan de bærer sig ad. De bliver gale i Hovedet paa sig selv, de bider sig som en Bulldog fastere og fastere i Opgaven. Den skal give sig.

De sætter deres Stoltthed i ikke at give op. De strammer sig op og tæger fat igen, de yder deres allerbedste, hvor det bedste ikke var godt nok. De bliver ved og bliver ved — en Gang til og en Gang til og saa igen — og saa gaar det. De faar altid fuldført, hvad de har paabegyndt.

Stor Fotografi-Konkurrence.

2 Sølvbægre — 50 Bøger udsættes som Premier af »Vore Herrer«.

Her er noget at gøre for vore Fotografer med Sans for, hvad der tager sig ud.

»Vore Herrer«

udskriver en stor Konkurrence for Fotografer fra Nælde- og Kartoffelhøsten. Der udsættes saa mange Premier, at der er store Chancer for alle.

2 store Sølvbægre

er Hovedpræmierne. Det ene gives for det bedste »Nældebilledet«, det andet for det bedste »Kartoffelbilledet«. Desuden udsættes

50 Bøger i Præmie,

og disse gives een for hvert godt Billede, saa i ser, der er 52 Fotografer, der har Chance for at vinde.

Betingelser.

Kun Spejdere kan deltage i denne Konkurrence. Billederne skal bag paa være mærket med Fotografens Navn, Adresse, Troop og Patulje. Endvidere skal der i korte Ord paa hvert Billede være angivet, hvad det forestiller. Samme Spejder kan godt indsende flere Billeder, men alle skal bag paa være mærkede med Navn o. s. v.

Det er bedst at sende Kopier i Gaslyse-Aftryk, som faas hos enhver Fotograf for ca. 10 Øre pr. Aftryk. Fotografierne

indsendes til: »Vore Herrer«, Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., og Konvolutten skal være mærket i det ene Hjørne: Konkurrencen. Billederne maa være Forlaget i Hænde senest Mandag den 7. Oktober. Resultatet vil blive bekendtgjort baade i »Vore Herrer« og »Vor Ungdoms«. I »Vore Herrer« for 5. September findes Konkurrencen beskrevet noget lignende som her.

Billederne:

Selvfølgelig kan det ikke nytte noget at indsende et Billede med Spejdere, der staar og dingler med en Kartoffelplante i hver Haand. Det skal give et ordentligt Indtryk af Høst: Afkøring af Nælde, Tørring, Transport o. s. v. Masser af Nælde, Masser af Kartoffler, gode Ideer. Se Billedet paa Side 1, det er en god Ide. Nu gælder det for en rask Fotograf om at have Øjnene aabne for det, der tager sig ud under Høsten. Eller arranger en Film. Paa en Film ser Situationerne jo meget naturlige ud, og dog er det opstillet altsammen.

Hæng i, hæng i; her har i en Chance, og tro endelig ikke, at alle andres Billeder er bedre end dine. Man skal have Tro paa sig selv, uden den kommer man ikke gennem Verden.

Billederne vil blive offentliggjorte i »Vore Herrer« og »Vor Ungdoms«.

Det er det, der er Metoden — og vil I frem, saa er det den, I skal have fat i, og I skal have det nu, I skal smarest se at faa den til at gaa helt over til Blodet paa jer.

Jeg har i Aar givet jer to Opgaver som Spejdere — Kartoffeldyrkingen og Nældehøsten.

I har faaet disse Opgaver, fordi I skal udrette noget nyttigt i jeres Lands Tjeneste, fordi jeg vil I skal være Spejdere af Gavn, ikke blot af Navn.

Disse Opgaver maa paa dette Tidspunkt være baade trættende og kedelige.

Vis nu, at I har Stoffet i jer, Dreng. Lad mig se, at der kommer til at staa nogle kg paa de

Kort, jeres Troppe har faaet til Udfyldning — Kartoffler og Nælde, fremskaffet af jeres Troop. Lad det blive et Tal, jeres Troop kan være bekendt. Tag det sidste Tag med og bring Høsten ordentlig i Land. Lad det blive et samlet Tal, som jeres Korps kan vedkende sig.

Sagen er, disse tørre Tal vil vise, hvor meget I virkelig er værd. Det er dette, jeg gerne har villet se.

Oh lad mig sige jer det med det samme. Jeg vil voldsomt gerne være den, der staar i Spidsen for et Korps af Spejdere, Dreng, der virkelig er nogen Gang i, og som kan udrette noget — men jeg bryder mig meget lidt om at kommandere en lille klynkende Børne-

have og Smaafyre, der knebent kan knappe deres egne Bukser.

Der var paa den Lejrtur, jeg begyndte med at tale om, en storartet lille Patulje. Den gik paa og gik paa, skønt den havde en Masse Modgang paa hele Turen. Jeg er sikker paa, at de Dreng, der var i den, vil klare sig hvor somhelst de kommer frem. Var alle jeres Patuljer blot som den, saa vilde I danne det flotteste Drengkorps i Verden — og saa tror jeg, jeg vilde begynde at blive stolt af jer.

Plumbach

N
Æ
L
D
EL
E
J
R

»En Nældelejr er vist et Arbejdssted, hvor man ingen Ro har til LejrLiv,« sad den gamle Spejder og tænkte, da han fik en Liste over Sommerens Nældelejr.

Han rynkede lidt paa Næsen ad dette Ord »Nældelejr« — var der ikke meget mere Duft af Friluft over Ordet Lejr?

Saa slog han sit Generalstabskort op og saa, at Bramsnæs Vig kommer man lettest til fra Tølløse Station, hvorefter han pakkede sit Habengut — det vil sige tog sin Hat og en Pakke Smørbrød, — besteg Toget til Tølløse og befandt sig et Par Timer efter paa denne Station.

»5 By-Trop. Nældelejr ved Bramsnæs Vig« stod der paa Tryk i »Spejdersport«. Men hvor laa Lejren; Bramsnæs Vig er stor. »Ja«, sagde den gamle, »Lejren er ved Nælderne, Nælderne er i Skoven, Skoven ligger nede ved Vandet, og Lejren ligger altsaa et Sted paa Skovens Strandskant.« — Der var flere Skove, men man taler jo Dansk hele Vejen.

Det varede da heller ikke længe, førend den gamle Spejder opdagede en Flet, ganske overstrøet med visne Nælder.

»Ho, ho! nu er vi der snart!« og

ganske rigtigt, der laa Lejren paa den herligste Græsplet omgivet af tæt Skov.

Kun fire Kokke i Lejren; ellers intet uden Telte og 3 Spande Kærnemælk. »Naa, her arbejder man nok«, tænkte den gamle og satte sig ved Baalet, for dog i hvert Fald at faa Lugten af de 100 Hakebøffer, der blev stegt. Han sad lige og stak med sin Kniv i en Kæmpekartoffel, for at prøve om de 15 Pund Kartoffler var møre, da vild Hylen og Spektakel gav ham et Sjok, saa Kartofflen dumpede ned til sine ligestillede. »Var det Arbejdsmandene, der kom hjem med Nælderne?«

Næh, saa skulde de da have været ovre paa den anden Side Vigen for at hente dem, for Hylene kom fra et Kor af badende Drengene, anførte af Adjunkt Vedel, som kom styrtende ind fra Svømmetur.

Bøffer, Kartoffler og Kærnemælk forsvandt med troldomsagtig Fart. »Nu kommer det, Arbejdet«, tænkte den gamle. Men man var skede blot og og strakte Lemmerne i Solen med en Bog foran sig.

»Saa er Nældelejr jo en ganske behagelig Form for Lejr — naar man bare ikke høster Nælder,«

mumlede den gamle ondsksfuldt. Men han blev afbrudt i sine Skumlerier af et Fløjt og hastig Løben af Fødder. Hele Styrken stod opmarscheret; højre om, ga! Nu var der Fart i det. Een Nælde, ti Nælder, tusind Nælder dryssede omkuld for Knivene med en Hastighed lig den, hvormed Bøfferne var forsvundet. En hel Patrulje brød frem af Skovbrynet med Favnen fuld af Nælder og Hænderne, fulde af Vabler. En-to-tre og Nælderne var bredt ud til Tørring, hvorefter Patruljerne gik i Gang med at afhugge Toppene af Gaarsdagens Høst, for at Nælderne ikke skulde gøre. Af Sted igen, nye Dynger af Nælder ligger inde i Skoven og venter paa at komme ud i Dagslyset. — —

Ved en forsigtig Forespørgsel hos Stammeøvdingen fik den gamle at vide, at saadan hængte man i om Formiddagen og efter Middagen. Om Middagen og Aftenen »laa man i Lejr«.

Beroliget over denne Opdagelse at man kan baade nyde Lejrlivet og heste Nælder, gik den gamle Spejder hjem og indførte Ordet: »Nældelejr« bag de to andre Ord: »Vandelejr og Standlejr.

Fra en

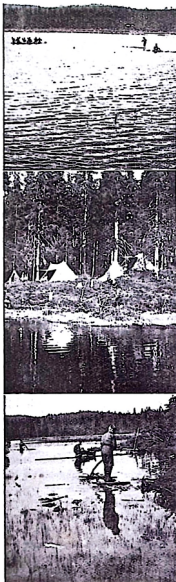
17. Maj — vor frihetsdag — drog endel av 1ste Kristiania Trops gutter op til et vand, der laa ca. 4 timers marsch fra Kristiania for at gjøre forberedelser til vor 8de pinsulejr. Lejren skulde ligge paa en tange, dybt inde i dystre skogen 2 1/2 times gang fra nærmeste gaard.

Resten av troppen skulde komme efter den 18de. Vejret varstraalende, gutterne i perlehumør, og intet skulde saaledes kunne hindre os i at faa en herlig tur. Da telterne var reist, aftenmaden fortært, og vi en stund hadde sittet rundt leirbaalet og sunget, blev tappestreken blaast, og snart var det kun 5 spejdergutters intense snorking, som afbrøt skogens stilhet (Spejdere skulde jo ha lært ikke at snakke, men det er desværre en av de største vanskeligheter at komme over).

Den næste dag gik med til at lave flaater, ildsteder o. s. v. — Da dere i Danmark formodentlig ikke er vant til at bruke flaater, skal jeg forklare, hvorledes vi laver disse. 3-4 brede tømmerstokker læges ved siden av hinanden og forbindes med endel smaa stokker, der lægges tvers over. Denne højest primitive »baate« har imidlertid ualmindelig lett for at vælte, noget som da ogsaa hændte snart sagt daglig, naar vi ligger i leir. Paa fotografiet ses endel gutter, der med vor tropsfører i midten har vovet sig temmelig langt ut, uten at vælte en eneste gang.

Kl. 3 gik vi troppen imøte, for at hjælpe de yngste med at bære rygsækkene.

Ved 8 tiden var hele troppen fremme ved leiren, og man gik straks i gang med at ordne sig for natten.

Snart sat alle sammen, patruljevis eller i smaaklynger og fortært med glubende appetit det første måltid, samtidig som de ivrige diskuterte den næste dags program.

norsk Lejr.

Vi hadde faaet melding om, at vor tropsfører — spejderchef Dons — var forhindret fra at delta i lejren, og vi belavet os paa at kryppe til køis uten ham.

Vi stod rundt leirbaalet og sang vor gode gamle »Ørnernes sang«, og da sidste vers:

Spejder vil sandhet si, følge sin leders ord,

Aldrig fra loven vige, alles ven og bror, Spejder vil hjelpe andre, og han vil glemme sig selv,

Alltid i lyset vandre, søke at gøre vel. Vær derfor mandig, tapper og kjæk. »Jag onde fristelser og fjender væk, Spejder at være i liv og død, det er min ære selv i største nød«

— hørte vi pludselig et brøl inde fra skogen: »Bravoooo!! gutter Bravo!! — — »Dons!« ropte vi ikor og stormet ind i skogen. Og Dons var det, som allikevel hadde git sig iveri, og gaat bent over vilde skogen for at naa frem til leiren om kvelden.

Da ropte vi et hurra, saa det runget i skogen.

Søndag blev der holdt flagparade. Derefter blev en spændende flaglek udkjæmpet paa en høi aas i nærheten, hvis terræng var ypperlig egnet til denslags lek. Kampen, som endte med seir for forsvarerne, blev avsluttet med et bad, og en morderisk flatekamp mellem 2 av patruljefererne. Begge gik tilslut rundt. Om kvelden hadde vi stort lejrbaal og besøk av en anden trop, som laa i nærheten.

Mandag fik vi besøk av vor kredscheif og den godsejer, i hvis skog vi laa.

Med spejderhilsen

»Patruljeferer
i 1ste Krla Trops«.

Der gaar en gammel Landevej fra Skive til Kolding vest for Bakke-draget, som den først trænger igen-nem syd for Nørre Smede, og læn-gere fulgte vi den ikke. Den slog vi ind paa, da vi cyklede fra Kjøl-lerup. Den var ikke just fin, for Bivejen var nærmest af runde Sten, og Tørveværkerne har taget fælt paa den. Men den var ejendomme-lig paa sin Vis. Der var langt mel-lem Gaardene og Husene, og der var lange Udsyn, for Bakker var der ikke mange af. Landet rundt om den er store Flader, og ved at følge den kommer vi ned gennem eller forbi nogle af vore allerstør-ste Plantager Kæmpedal og Glud-sted. I denne Egn ligger nogle af vore nyeste Jærbæner, Mergelbæ-nerne og Tørvebænerne, og flere kommer der til. Vi saa Arbejderne gaa ind gennem Gludsted Plantage.

Det er store Skove, der her vok-ser op, og efterhaanden kommer Dyrelivet mere og mere til at præ-ges heraf, der er Raadry i Mængde og endogsaa Kronhjorte.

Ja det var naturligvis Scabioser — ikke Scafoser — vi mødte, da vi kom vestover. Det var en Tryk-fejl. Men videre med smaa Udtog af Dagbogen. Duehøgen, staar der, ruger i Falsgaard Skov. I ved maas-ke slet ikke, at den er sjælden, at det er en af de Rovfugle en mæn-ningeløs Forfølgelse er ved at ud-rydde. Den tager Høns og Duer, ja og det er en dristig og stolt Jæ-ger og Fanger. Følgelig er der sat et sort Mærke ved den, og den er blevet et lovligt Offer for vor egen Blodtørst og Tilintetgørelseslyst. Men Mennesker, der elsker Natu-ren, som den er, og glæder sig over dens Liv og Skønheder i alle dens Former, de harmes naar en Skab-ning saaledes hensynsløst ødes. Jeg selv har ikke set den, siden jeg

Wood-craft.

Gaa ud i det Land, der er mild og dit,
Kæd det med Heder og Høier og Ager,
Løv under Himlen blandt Væster, der flet
Væser og kvæder og krybter og flager.

var Barn, men jeg blev glad, da jeg hørte, at den rugede her endnu, og jeg bad Skovriderens Søn, der er en ivrig Jæger, om ikke at skyde dem, men skaane den. Vi har saa vist Mad nok til de faa der er til-bage. Falsgaard ligger midt i Jyl-land lidt Nord for Nørre Smede og en Mils Vej sydligere ligger Rørbæk Sø. Den er lang og smal og strækker sig fra Øst til Vest mellem Lyngbakker, der delvis bær-ter ret anseelig Granplantning, og enkelte Steder ligger der lidt Eng ved Bakkernes Fod ud mod Søens Spejl. Vi var der ikke engang et Døgn, men nu skal I høre. For det første er der Hejrer. Jeg saa den store graa Fugl i hastig Flugt hen-over Søen, fra den lettede med de lange Ben hængende efter sig, og til den forsvandt som en svag Sil-huet mod Bakkerne langt vesterude ved en lille lav Ø, hvor der vokser mange Træer. Med Halsen bøjet i S, saa Hovedet peger lige frem fra Bryttet tegner den sig tydeligt mod Himlen og senere mod den mørke Granskov. Jeg har set den engang før, nemlig ved Gurte Sø, og da vi var i Nældelejr, blev den set ved Dragerup. Den findes adskil- lige andre Steder, men ikke som I gamle Dage i store Hejrekolonier. Den er smuk og ejendommelig, og det maa være en Fryd at se den fiske — læs kun William Long: Skolen i den grønne Skov. For det andet saa vi Lappedykkere. Det var den toppede Lappedykker, og den er nu ikke saa sjælden, men den er morsom. Vi saa 2 voksne

og 5 Unger, der svømmede i 2 Hold, og Ungerne baler af for at følge med. Ude paa Søen roede en Baad, og de gamle satte Farten op for at komme væk. De lange tynde Halse var rejst, og de smalle Hå-veder med de spidse Næb pegede fremefter. Det er forbausende, hvor de kan svømme, og det er let selv paa Afstand at kende den baade fra Fæder og Blishøns.

Oppe i Lyngbakkerne var en- kelte Lyngbuske allerede i Udspring, og paa de bare Pletter ved Vejene skinner den gule Visse. En lille strid, grøn Plante med smaa blitte Blade som en Dværghyvel med smalle, gule Ærteblomster i tætte Klaser. Den hører netop til i de magre Egne. Der var ogsaa mange Scabioser, særligt af dem med de runde blaa Kurve, der kaldes »Djæ-velshib«, fordi Fanden — saadan siger man — har bidt Hovedroden over, og der vrirmler med Kølles- sværmerer, der hang helt bagover paa Kanten af Kurvene for at kunne faa den lange tynde Sugesnabel ned i de enkelte Blomster. De sad ogsaa Han og Hun sammen i Parring. Her over Bakkerne lod det »tenk-tenk«, »tenk-tenk«, det var den brunstrubede Digesmutte eller Byn-kefuglen. Den sad paa de højeste Lyngtoppe eller i Toppen af smaa Graner og præsenterede sin brune Ryg og sin marmorerede Forside. Der var mange af dem, og de fløj fra Top til Top. Den kender jeg saa godt fra min Barndom i Vestjyl-land ned ad Vardekanten, hvor de kaldte den »Tenksmeden«, fordi den siger, ligesom naar man slaar med en lille Hammer paa Metal. Jeg ved af Erfaring fra den Gang, hvor svært det er at komme den nær. Den er forresten meget almin- delig mange Steder, men Navnet »Tenksmeden« anvendes forresten

mest paa en helt anden Fugl, nemlig en af vore langbenede Vade-fugle: Tinksmækkliken.

Ved Rørbæk Sø boede vi paa Søhale hos Forpagter Madsen. Det var en udmærket Mand, og han var meget god til Bier. Jeg og en anden gik om Formiddagen en Tur over til Skjærnaaens og Gudenaens Kilder, de ligger i 2 smaa Mosedrag paa hver Side af en lille lav Bakke. De 2 Moser er mærkeligt forskellige. I Skjærnaaens er fuldt af Pil og Kærner, i Gudenaens af Tidsler og Græsser. Star er der i dem begge, men det er forskellige Arter. Jeg var der kun et Øjeblik og fik ikke Tid til en nøjere Undersøgelse, men jeg ved, at Skjærnaaens skal særlig indeholde Planter, der hører til i nordligere Egne, Gudenaens derimod særlig sydlige Arter*).

Da vi kom hjem, havde Bierne sværmet. Sværmen sad som en tyk, aflang, hængende Klump lavt nede i en Ribbusk, og Madsen var just ved at skære Grenen løs, der bar den. Han sagde, at Sværmen var for lille, saa han vilde se at få den ind igen. I ved maaske, at naar Bierne sværmer, har de en Dronning med sig, men i ved vel ikke, at de ogsaa medfører Honning — i deres dertil indrettede »Maver« — og Blomsterstøv. Naar der kommer flere Dronninger i en Stade, maa de dø paa én nær, hvis der ikke om en af dem dannes en Sværm. Naal Madsen tog altsaa Grenen med Sværmen paa og bar den hen til Kassen, hvorfra den var kommen. Her havde han bredt et hvidt Klæde ud over Pladsen foran og opover Flyvebrættet, og nu slog han hele Sværmen ned paa

Klædet foran Kassen. Man skulde jo tro, de vilde fare op og stikke ham, men nej, de spredtes, vimsede ud over Klædet og gav sig til at traske i Retning af Flyvehullet; naar de kom hen i Nærheden af det, sænkede de Hovedet og løftede Bagkroppen. »De gør Afbigts«, sagde Madsen, »de gylper lidt Honning op og ber om Lov til at komme ind, og de kom ogsaa ind lidt efter lidt. Madsen gav sig saa til at kigge efter Sværmens Dronning, den vilde han dræbe for at undgaa videre Skærmydsler i Kassen. Jeg hjalp ham, men vi fandt den ikke, og da Kassens egne vrede Bier kom ud og blev nærgaaende, maatte vi fortrække. Det saa morsomt ud, og jeg har aldrig set det før.

Lad dette være nok foreløbig af Rejsedagbogen, og lad os springe hen i August til Nældelejren ved Bramsnæsvej, hvor jeg laa sammen med 30 andre gæve Spejdere af Københavns Division. Jeg havde det godt der, men jeg fik ikke høje Tanker om de københavnske Spejders Kendskab til Naturen; — tænkt jer, de kendte ikke en Gede-hams som selvstændigt naturhistorisk Fænomen; de fik saamænd ellers nok af dem, der var vist ikke mange af os, der ikke mindst 2 Gange gjorde smerteligt Bekendtskab med deres fæle Brod, snart ude i Skoven, naar vi uforvarende kom deres Hjem for nær, og de for direkte i Benene eller Hovedet paa os, snart hjemme i Lejren, hvor de i hele Horder hjemsogte vore Gemmesteder for Marmelade og Sukker, og hvor de mere enkeltvis hjemsogte Teltene og de enkelte Bagage — jeg tror efter Bølser, for dem var dem mange af. Mine gæve Spejdere kaldte dem haardnakket for Bier eller Bremser,

mest Bier. »Mr. Vedel, jeg er stukkent af en Bi.« »Saa, af en — ?« »Af en Bi.« »Af en — hvad foren?« »Af en Gede-hams!« »Naah — ja det gør skam ondt?« Saadan gik det fra den første Dag til den sidste, og det blev ved at være »Biere«. Lad mig derfor nu forsøge at slaa fast, at Gede-hams ikke er Bier. De har slet ingen Snabel som Bierne; de kan ikke suge Honning og har intet at gøre i Blomsterne, de kan spise Sukker og Syltetøj — mundfuldvis, og de bruger deres Mund til at bide med. De samler ingen Fortaad, og det er kun Hunner, der enkeltvis overvintrer og hver grundlægger et Samfund næste Foraar. Men stikke kan de, ligesom Bier. Har I nogensinde set dem i Slagterbutikken? De bider med deres skarpe Kindbækker smaa Strykker Kød løs og bærer det bort. Strykkerne kan være som et stort Nipsnaalhoved, og det vejer tydeligt nok godt til, naar de flyver, de kan helt faa Slagside af det, men de holder godt fast paa det med Hovedet og de forreste Ben. Har I nogensinde set dem tage Fluor? I Butikker, hvor Dørene altid staar aabne, kan man se dem komme og nappe Fluor, som de bider og tager med sig. Al saadan Kødmas slæber de hjem til Larverne, hvem de serverer den i tygget Tilstand. Det er heller ikke »Bremser«. De har nemlig kun et Par Vinger ligesom Fluor, og de rigtige Bremser kan slet ikke stikke, men der er nogle, der kaldes Bremser, men som egentlig hedder Klæg, der ogsaa maa nøjes med et Par Vinger, og de kan stikke — ikke som Bier og Gede-hams med en Brod, men med en Snabel; og de suger Blod.

Klaus Vedel.

(Eftertryk forbydes).

*) Hele Danmarks Flora er blandet af Arter, der har nordligt og Arter, der har mellem-europæisk Præg.

REJSELIV I SIBIRIEN

Kirgiserturte.

Kirgisefamilie.

Det er endnu ganske mørkt, da jeg en Morgenstund triller i Droske ud til Banegården i Omsk med min Sekretær. Vi har vore Revolvere parate. Den Bydel, vi skal igennem, er højst usikker. Enhver, der dukker op i Nærheden af Drosken og ikke paa vort Raab »rutci werch« (Hænderne i Vejret) øjeblikkelig trækker sig tilbage eller viser, at han er ubevæbnet, har stærk Udsigt til at maatte agere Skydeskive, men intet hænder.

Jeg kæmper mig igennem 3 Lag sovende Mænd, Kvinder og Børn i Forhal og Ventesale og entrer Toget. Overalt Soldater — og kun Soldater. De sidder paa Waggonens Trin, ligger i Korridoren, fylder Kupeerne, ogsaa i Klassen, og har indrettet sig hyggeligt oven paa Vognen. Med Assistance fra Stationsforstanderen skaffes der dog en Plads til »den danske Konsule«.

— Vi holder ved én af de mange Stationer paa den lange sibiriske Bane. Passagererne styrter i vanvittig Fart hen imod et lille Hus — mon de alle skulle have Kolera? Næh, nu kommer de jo tilbage forsigtigt balancerende med en Kedel med kogende Vand til Nationaldrikken, Theen. Ved alle Sta-

tioner findes et saadtan Hus, hvor Vandet altid holdes i Kog. Russerne elsker at staa i »ottjere«, »Polonaise« kaldes det vist herhjemme, de respekterer Rækkefølgen. Man ser derfor ofte en Præst, en Oberst, en Kineser, en Kirgisier, en Kosak, en Bonde o. s. v. fredeligt vente paa deres Tur med den uundgaaelige Thekedel. Bønderkonerne falder fra aabne Boder Levnedsmidler til Overflod og billige Friser dejlige Smør, Ost, Brød, stegte Høns, Gæs og Fisk, Pølser o. s. v. Ernæringskort kendes ikke her.

Naar Toget kører videre, holdes der Maaltid i alle Kupeer, og »den fremmede« indbydes til Gæst —

Den saa pragtfuld ud, den lille hvide kirgisiske Hingst. Dets smukke metalbeslaaede Seletøj raslede ved dens livlige Bevægelser, men Beslaget faldes gennem de tynde Ridebukser og efterlod dybe og varige »Indtryk«.

En Kirgisier er nemlig vatteret og ligner nærmest en vandrende Byldt Sengeklaeder.

I bløde, vuggende Bevægelser bæres jeg rapt ud over den store, grønne Steppe, over det prægtige Græstæppe, uden noget til at bryde den uendelige Flade.

1. Eksprestogsløkomotiv.

2. Kamelvogn.

3. Kirgisere til Hest.

4. Min Slæde i en sibirisk Landsby.

5. Mit Sommerkøretøj.

6. En Floddamp.

I Sydøst skal der ligge en Kirgiser-Aul (Landsby) og efter en Times Ridt dukker nogle smaa Tuer frem. Faa Minutter efter har jeg naaet en »Jurte«, en bikubeliggende Hytte. Den mørke, skævejede Hus herre modtager mig, vi taler lige daarlige russisk. Han byder mig indenfor paa en Skaal Hoppemælk (Kumys). Jurten er bygget op af Træstol, hvorover der er spændt tykke Filttæpper. Den er meget rummelig og smukt udstyret med herlige brogede Tæpper. Ligegyldig hvilken Aarstid er Jurten et hyggeligt Hjem for Steppens ufordragsomme Rytterfolk, Kirgiserne med deres talrige Familie.

Tilfods ser de elendige ud med de stærkt krumme Ben og den uhyggeligt vraltende Gang. Sommer og Vinter er de ens paaklædte, mægtige Kravestøvler, vatteret Tøj og Pelshue, uforstaaeligt, at de kan udholde Sommervarmen i den Faa-klædning.

Sproget er egentlig ganske melodisk, ulige behageligere end den kinesiske Handelsmands skrattende, skingrende Falset. Paa Hjemvejen passerer jeg flere Rytterflokke i skarpt Trav, et Par af de smaa, taalmodige Heste maa endog bære to Mand. Solen er ved at gaa ned derude i Vest i et gnistende gult Brandskær. Op imod Horisonten tegner sig en Række mørke Skikkelser. I den store Stillehed lyder Raab og en ejendommelig Knirken ned imod mig. Ud af Tusmørket skrider en Flok Kameler, spændte for tohjulede Kørrer med kæmpestore Hjul. Det er dem, der knager. Tartarerne, Asiens fordums saa vilde Herskere, vandrer sindigt ved Siden af deres Dyr. Jeg holder ud til Siden og lader Karavanen passere forbi. Æt af Dyrene stopper op og udstøder et uhyggeligt gennemtrængende

Skrig. Føreren river i en Line, der er fastgjort ved en Træpløk igen, nem Næsebrusken, Blodet siver ganske langsomt ud fra det stedse aabne Saar. Langsomt og værdigt finder Dyret atter sin Plads i Rækken, og snart forsvinder Karavanen ude i Steppens Mørke. I et kort Nu har jeg følt Stemningen fra Sven Hedins Ørkenfærd, genfundet et halvt udvisket Billede fra min Barndoms kæreste Billedbog. —

Jeg sidder i en fattig sibirisk Hytte, Snese af Mil ude paa Steppen, Samovaren (Themaskinen) snurrer paa Bordet, og mit tavse Maaltid er endt. Saa melder Abdullah, min Kusk, mig, at Hesten er spændt for. Værten hjælper mig i mine to Lammeskindspelse, Pelshuen trækkes ned over Ørerne; og Tørklædet snurres rundt om Hovedet, saa kun Øjnene er frie.

Jeg kryber ned paa Bunden af den rummelige Slæde, der er fyldt med Hø, Filttæpperne pakkes godt omkring mig. Saa smækkes Porten op, Abdullah knalder med Fisken og udstøder et æggende Raab. Vi flyver afsted ned gennem Landsbyen, fulgt af et Koppel halsende Hunde, og saa er vi os selv ude paa Steppens øde, vide Flade. Paa 6te Døgn har jeg kørt paa denne Maade, spist og sovet i elendige Hytter, men nu i Aften skal jeg sove paa mit Bestemmelsessted, Tara.

Slæder vugger blidt afsted. Abdullah snakker med sine Dyr og opmuntrer dem ved at love dem en varm Stald og dejlig Havre. Kun dunkelt hører jeg hans Røst og Klokkernes Kimen, snart slummer jeg blidt og drømmer — om dansk Sommer, om et raskt Spejderliv ved Skov og Strand derhjemme.

Det er ikke nær saa behageligt at rejse om Sommeren med Vogn, stor læderbeklædt Kasse, meget

rummelig, med Kalesche, paa svære Hjul. Man kan ligge udstrakt i den, men trods rigelig Hø i Bunden bliver man godt rystet og føler sig helt mørkbanket efter faa Timers Kørsel. Før Jernbanen var en saadan Vogn det eneste Befordringsmiddel. Hvilken Tortur maa det ikke have været at rejse Hundreder af Mil.

Stanghesten under Bøjlen med Klokkerne traver, Yderhestene galloperer. — — —

Langsomt arbejder »Nikolaus Suchotin« sig op mod Strømmen og skurrer mod de mange skjulte Sandbanker i Irtsich. Jeg kommer fra Tobolsk, hvor jeg bl. a. saa den afsatte Czar med Familie.

Time efter Time glider det samme ensformige og hæslige Landskab Landskab forbi. Dagene gaar med at sove, læse og spise. Maden er fortræffelig. Der er mange invalide Krigsfanger med, de skal paa Hospitalet i Omsk.

Under Dækket er et myldrende Liv, henvend 400 Passagerer benytter dette billige Befordringsmiddel. Luften dæmret er alt andet end behagelig, men et Russer er jo ikke forvænt. Flere Gange om Dagen lægger vi ind til Kysten for at tage Gods eller Passagerer om Bord eller for at faa Brændte til Maskinene. Der er da i Regelen en god Times Ophold, og man gaar i Land for at købslaa med Bønderkonerne om deres Brød, Æg, Smør og andre Levnedsmidler. Paa en Plads erindrer jeg at have set en Fisker eller en ret stor og levende Stør »tojret« til Bredden. Han fik den solgt til Kokken. Nu dukker endelig de mange farvede Kirkekupler frem, men nogle store Bugter paa Floden trækker Tiden i Langdrag. Omtrøt 7 Dage har da Rejsen været. Bonde.

Nykøbing (Mors) Trop paa Cykle-Vandrelejr

I Skibelund Krat ved »Modersmaalets».

De Spejdere, der ikke deltog heri, har deltaget i et Svømmekursus, afholdt af Hr. Svømmelærer Wissing, samt afholdt en mindre Standjeir et Par Dage. Under denne havde Troppen en af sine bekendte Øvelser, hvor der aldrig mangler Fantasi fra Førerens og Energi fra Spejdernes Side. Der optraadte i alle Tilfælde en bavaeret Flyvemaskine, der om Natten ved Lyssignaler søger Benzinhjælp fra et Fartøj i Limfjorden. Snigpatrouillering, Overfald, Brosprængning o.s.v. alt i Natens Løb gør at 22 trætte Drenge kryber til Køjs i deres Telte en Oplevelse rigere.

Troppen er i fuld Gang med Nælde-høsten.

Hermed et Referat fra vor Vandreløjr 1918. Vi cyklede fra Nykøbing den 7. Juli, medførende Telte, Køgegrejer og fuld Udrustning ialt 17 Deltagere, over Skive, Mønsted, hvor de interessante Kridtgrave besøges, med gennem Heden over Kjellerup til Silkeborg, hvor vi overnattede ved Gaarden V. Køjstrup. Næste Dag cyklede vi over Horsens til Vejle. Den følgende Dag var Rastdag og der foretoges Udflugter til Munkelbjerg og Grejsdalen. Næste Dag startedes til Fredericia, som besøges med megen Interesse. Dagen efter var vi i Kolding, hvor det skønne Koldinghus Ruin og Museet blev besøgt. Her blev Vejret særlig daarløgt, saa vi

blev der en Dag længere end beregnet. Næste Morgen startedes Kl. 5 og for jævn Modvind cyklede vi langs Grænsen til Ribe, en stram Tur. Vi gjorde Ophold ved Toldstederne Skodsborg, hus og Foldingbro og ved Skibelund Krat med de mange skønne Mindesmærker. I Ribe saa vi Domkirken og hele den gamle By. Derfra tog vi til Esbjerg, var ovre paa Fane og saa og hørte en Minesprængning med Flyvere

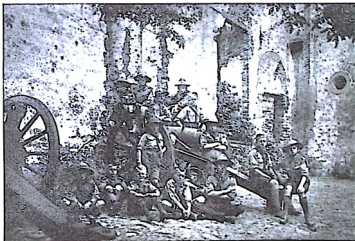
sværmende om Øerne paa os. Fra Esbjerg tog vi hjem med Toget. Turen varede i 11 Dage og kostede 15 Kr. pr. Mand. Der blev til Kosten forbrugt 1.18 Kr. pr. Dag pr. Mand.

Jag skulle gärna vilja korrespondera med någon dansk scout. Jag är 15 år. Jag har ej något befäl i Arboga scoutkår, som jag tillhör. Med scouthälsning

Sven Sjöberg. Reutersberg.
Arboga.
Sverige.

Spejdere-Amaterorkester.

Spejdere, der spiller Violin, Cello, Bratch, Fløjte eller et hvilket som helst andet Orkesterinstrument, og som kunde have Lyst til at spille i et Spejderorkester, bedes indlægge Billet mrk. Orkester paa »Vor Ungdoms Kontor Købmagergade 26.

Troppen holder Hvil i Koldinghus Ruiner.

Københavns Division.

2. Frederiksberg Trop.

Fra 1-9 Juli ofrede Troppens Mandskab sin Tid udelukkende paa Kartoffelskern.

Den 9. rykkede Troppen i Lejr ved Solrød Strand.

Under Lejren afholdt Patr. enkelt vis Bivukovelse, til en godt 16 km fra Lejren beliggende Skov, den strakte sig fra 3 Eft. til 10 Fm. Bivukkerne var glimrende bygget.

Lejren gav trods en meget flot Spiseseddel 100 Kr. i Overskud, vi var 18 »Mande» og det samlede Indskud 400 Kr.

Den 23. afsluttede Lejren. Fra 25. Juli til 4. Aug. dagligt Arbejde i Kartollerne. Derefter sendte Troppen 6 Mand til Divisionens Nældelejr ved Bransnæs, som efter Lejrchefens Udtalelse ydede et godt Arbejde; Troppen udgjorde $\frac{1}{5}$ af Lejrens Mandskab.

Ja nu er vi heldigvis ved at tage det sidste »Hips» ved Kartollerne.

1. Bytrop.

Medallesalg ved Christianshavns Juvbæltum — Kartoller — Vandrejle fra 20.-27. Juli — Tog til Holbæk — Vejle — høj — Færevjle — Øsende regnvej — Stor lade — Besøg af »den spanske» Vandring Færevjle (Kirken med gamle Skelletter) — Rørvig — Væbler — »Den spanske» breder sig med rivende Hast — Turen gennem Hornsherred og Nordsjælland opgives derfor — Standlejr i Rørvig — Tog Nykøbing-København. Ah, Troppesøren kom ikke med.

Så tog vi atter ud til Kartollerne og lod, som om vi var begejstrede.

2. Bytrop.

25 Spejdere fra 2. Bytrop solgte den 4. Juli ca. 7000 Mindemedaljer for Foreningen til Hovedstadens Forskønnelse ved Festen i Anledning af Christianshavns 300 Aars Jubilæum.

Paa Troppens Sommerturn, som skulde have været Vandrejle over Ruten: København — Holbæk — Rørvig — Jægerspris — Frederikssund — Hillerød — København, deltog 29 af Troppens Spejdere, som tog med Toget den 20. Juli til Holbæk, hvorfra Vandringen gennem Odsherred begyndte. Da »den spanske Syge» florerede temmelig stærkt, maatte Troppen — for at være i nogenlunde Nærhed af Hospital og Jernbane — forblive i

Rørvig, hvorfra toges med Toget Lørdag den 27. tilbage til København.

Der arbejdes stadig paa Kartoffelorden i Vanløse med Lugning og Hype; men Kampen mod de talrige Tidsler synes aldrig at ville ophøre.

1. Nørrebro-Trop.

Troppen har indtil 29. Juli udelukkende beskæftiget sig med Kartoffeldyrkning, derefter — fra 27. Juli til 10. August — har den ligget i Sommerlejr paa Stevns Klint (26 Deltagere). Der er oprettet et Førerraad.

Nørrejydske Division.

Viborg Trop

har ligget i Lejr ved Overgaard pr. Havndal. Her havde Højægernester Castenschiold overladt Troppen en udmærket Lejrplads ved Mariagerfjord og i det hele støttet Troppen med Raad og Daad og gjort sit til, at Lejrens Forløb var programmessigt. Det vil her sige: op med Solen — men først i Seng naar den sidste Glød i Lejrbaalet slukkes — Badning — Træning og Marschure — afbrudt af obligatorisk Hvile med den ligesaa obligatoriske Brevskrivning og Dagbogsføring. Sergeant Gundorf forestod med 6 Spejdere Lejrkokkenet.

Den sidste Dag var der stor Opvisning, der endte med en Marschur til Overgaard hvor Højægernesterinden uddelte Premier og trakterede med Chokolade.

1. Vestervig-Trop.

Troppen har efter Invitation af Her Godsejer N. B. Bach, Kappel, foretaget en Tur til dennes Gods ved Lemvig. Turen varede fra Lørdag Morgen til Mandag Aften, og begge Dage gik med Jagt og Fiskeri og Badning. Ved Hjemreisen blev Invitationen fornyet.

Troppen deltager ikke i Nældeindsamlingen, da Forholdene ikke er dertil.

Vestsjællandske Division.

1. Ringsted-Trop

afholdt sin Sommerlejr fra 17.-26. Juli i Strandegaards Dyrehave ved Fakse Lejreplads, samme Sted som sidste Aar, hvor den har en udmærket Lejrplads ved Skov og Strand og i passende Afstand fra By. Der deltog i selve Troppeslejen 30 Md. (foruden Tropsif), men desuden havde en Patr. Lejr paa samme Plads fra 4.-17. Juli og en lignende + Tropsif. fra 25.-30. Juli. Et større Antal Spejdere kunne have deltaget, saafremt Troppen havde raadet over mere Lejrmateriel (Telte), hvad der jo er vanskeligt at fremskaffe for Tiden. Troppen var — fra regnet nogle Bygevejrdsdage — begunstiget af godt Vejr, hvorfor Lejrlivet rigtigt kunde nydes i de smukke Omgivelser. Foruden forskellige Øvelser i Lejrperioden, foretoges flere Udflugter i Egnen, bl. a. til Vemmetofte, Fakse Kalkbrud og Fedet. Under hele Lejren var etableret Fælleshusholdning, hvor til Indbæk var besøgt hjemmefra og medbragt eller tilsendt, da Ernæringsforholdene paa Stedet er noget vanskeligt for en saa stor »Familie». Enkelte andre Ting samt Kolonial, Brød, Æg, Mælk o. l. fik vi let paa Stedet. Som praktiske Folk havde vi i Forvejen ordnet alt desangaaende, ligesom Spisesedlen var fastsat forud, saa det ikke kom an paa Tilfældigheder, hvad vi kunde faa til Middag f. Eks. Turen kostede pr. Deltager 7,00 Kr. for hele Lejren. Overskridelse dækket af Troppens Midler, ligesom nogle faa Deltagere, der ikke havde Cykle, befordredes med halv Friplads pr. Banc. Troppens samlede Udgifter pr. Mand/Dag blev 1,07 Kr. til Bæspisning (Befordringsudgifterne ikke medregnede). Forplejningen var fastsat saaledes: Kl. 7 Frokost (Grød), Kl. 8.30 Frokost II (Smørbrød, Mælk), Kl. 1 Middag (1 à 2 Retter), Kl. 3 Kaffe (The) m. Basser, Kl. 7 Aften (Smørbrød), Kl. 9.30 The el. Kaffe m. Kager (Kaffe & The (egte) sammensparet til Lejren). Paalæg bestod af: Spegepølse, Ost og Blomme-Marmelade. Alt klappede, som det skulde. Desværre foregik Hjemturen i øsende Regn, der begyndte straks efter Opbruddet og holdt ved hele Resten af Eftm. Men dette fraregnet var det alt i alt en fornøjelig og vellykket Tur.

Er I i Træning?

AF
Sven V. Knudsen.

Sommeren er forbi, og Lejrene er endt. Den Tid man er i Lejr, synes man den bedste i hele Aaret, og det er ligegyldigt, om det saa har øsregnet det halve af Tiden, og man den anden Halvdel har stønsnet af Varme. Selve Fornøjelsen, man har af Lejren, er nok til, at man hvert Aar tør tage af Sted uden Hensyn til, om det er svært at skaffe Penge og Materiel og Mad. Bare udl Fornøjelsen skal man have! Men dertil kommer en ganske anden Fordel, en Fordel, som ikke kan købes for Penge. I hele Lejrtiden har I ikke mærket til Sygdom. Naar man undtager den spanske Syge, som i Aar har angrebet en Del Folk, ligegyldigt hvor de har været, har I ikke kendt til noget, disse selvstændige Anfald hjemme af Hovedpine, Halsbetændelse og anden hjemlig Slaphed, og desuden (det kan jeres Tropsfører snakke med om) har I spist saa kolossalt, at han til Tider næsten har ladet sig forlede til at gribe ind og spørge, om det var Meningen, at I skulde spise jer mætte for Resten af Aaret. Det kan lyde som en daarligheds Vittighed, men der er vist noget om det, thi selv om man ikke spiser sig mæt, saa har den Lejr tit saa meget med det kommende Aar at gøre, at man ikke skal gøre Spor Grin med den glubende Appetit, man har i Lejr. Den er naturlig nok i den friske Luft og under de Anstrelser, som Lejrsporten fører med sig gennem sine Øvelser, Udflygt og Lejrlege. Men hvad mere er, Appetitten forsvinder ikke, fordi man kommer hjem. Det var som

en sagde, da han kom hjem fra sin første Lejrtur: Jeg gaar stadig og er sulten. Han nød efter Hjemkomsten nemlig ikke mere, end han for Lejren havde været vant til, men det slog nu aldeles ikke til. Thi der var foregaaet en saadan Forandring med hele hans Krop gennem det legemlige Arbejde, den havde været ude for, at den nu maatte have mere i sig for at blive tilfredsstillet. Blodcirkulationen og Stofskiftet havde taget en hidtil ukendt Fart eller med andre Ord, hans Krop var blevet sundere. Saadan er det ogsaa gaaet jer. Nu er I maaske saa heldige, at jeres fornuftige Mo'r siger som saa: Han skal have, hvad han kan spise, for det har han godt af, og saa uden videre giver jer nogle ordentlige Portioner uden at tænke over, hvad Grunden egentlig er til, at I saa pludselig bliver saadan nogle Svende til at spise. Men det ved I altsaa nu, det er fordi I har været i Sommerlejr, og jeres Krop har faaet et saadant Opsving, at den bogstavelig talt begynder at tage voksent til sig, og det kan I roligt fortælle jeres Mo'r. Men nu kommer det bedste. I er selv Herrer over, om I vil have, at det skal blive saadan ved, om I vil skaffe jer et Overskud af Sundhed og Kraft, saadan som I skaffede jer i Sommerlejren. Men I maa vide, at herhjemme er det meget sværere. Her færdes I ikke ude baade Dag og Nat, I marscherer ikke timevis og I slaas ikke voldsomt, som I saa ofte gjorde i Lejren. I spærres inde de 6-7 Timer i Skolen, og paa Pladsen bliver I straks stand-

set af Inspektøren, hvis I slaas for slemt, og de 4 Gange Gymnastik om Ugen er ingenting, i hvert Fald ikke i de fleste Skoler, hvor en halv Times Tjatteri ikke hjælper jer en Døjt til at blive virkelig kraftige. I kan ikke vente jer noget fra andre; hvad I skal opnaa, det maa I gøre selv; og der kan gøres meget. Bedst er det, om en 2-3 Stykker slaar sig sammen og beslutter, at nu skal de vise, at de i hvert Fald ikke er nogle Skvat, og det kan gøres paa mange Maader. Alle disse Maader kaldes tilsammen Træning. Der er først Gang. Den lyder latterligt for en Dreng, det ved jeg godt, fordi med Gang tænker han altid paa Spadsereturen paa Langelinie eller Svineryggen med Far og Mor. Det kan være meget godt for Far og Mor, det er Motion nok for dem, men for jer er det ingenting. I skal langt væk, mindst en 4-5 Mil ad Gangen, for at det skal batte noget og saa tilmed i hastigt Tempo, saa at Svendene hagler ned ad jer. Bedst var det, hvis I kunde indirette jer som Hellerup Divisionen, der har indført Milmærker. Alle Spejderne kan paa egen Haand eller nogle sammen give sig paa Vandring og opgive til Tropsføreren, hvor langt de har været, samtidig med, at de afleverer en Attest fra en eller anden, at vedkommende har set Spejderne der og der. Ved næste Parade udleveres der dem saa et lille Sølvmærke med indgraveret 6-7-8-9 Mil, eller hvor langt de nu har gaaet paa de fastsatte 12 Timer, og det fastgøres i Bæltet. Selv de mindste Spejdere begiver sig af

Sted i smaa Flokke, og gaar deres 6—7 Mil. Sølvmærkerne er en særlig Flothed, det kan gøres med meget mindre. Det kan man anvende sine Søndage til, hvis der ikke er Øvelse.

Saa er der Cycling. Cycling er godt, men man skal cykle langt og hurtigt, hvis det skal give Træning. Man kan godt give sig paa Tur en Lørdag, men det skal være lige efter Skoletid, og saa skal I være mindst 2, der kan køre godt sammen. Saa af Sted i susende Fart, og sig, at I kommer først hjem ved 9—10 Tiden.

Særlig godt er Løb. Kender I ikke disse Drengene, som er dødt trætte, naar de har løbet 200 Meter; forpustede og stakaandede slæber de sig videre eller smider sig straks ned. De kan ikke mere. De mangler alt, hvad der hedder Træning. Det samme ser I paa vore Fodboldbaner. Efter et Kvarters Forløb er Tempoet et rent Gaa-Tempo, fordi Spillerne er trætte, dødt trætte. De rammer Bolden skidt og uden Kraft, fordi de i det første Kvarter har opbrugt alt, hvad de havde, og Spillet bliver tilfældigt, fordi de er for udmattede til at beregne deres Spark. Trætheden har overmandet dem. Det er det, vi skal udover. Den, der ikke kan spille en Kamp til Ende uden at blive odelagt af Træthed, han er i slet Træning — han duer ikke til Fodbold.

Det kan man forandre, jeg var lige ved at sige let forandre, men det passer ikke, for det er et Besvær at tage sig sammen og lave saa meget forinden, at man er helt frisk under og efter Kampen, selv om man har spillet rasende stærkt til. Det samme gælder Løbet til II. Klasse Prøven. Det skal man træne til, saa det falder let at løbe 2 Kilo-

meter paa 8 Minutter, saadan som det fordres til I. Kasse Prøven. Saa jer sammen et Par Stykker og træn et Par Gange om Ugen i Løb, særlig her i September Maaned, hvor I kan komme i Vandet efter Træningen; saa skal I mærke, hvor I vil blive alle jeres udasede, fedtladne Kammerater overlegne baade paa Fodboldbanen og i 2 Kilometerløb — og i alt andet Løb. En Spejlskal kunne løbe en Sporvogn op mellem to Stoppesteder, og han skal angive Tempoet i en Fodboldkamp, saa de andre maa halse af efter ham, og han ikke efter dem.

Det er, hvad I kan gøre paa egen Haand, men saa kommer alt det, som I kan være sammen med andre om; jeg tænker paa Gymnastik, Atletik og Boksning. Men det hører jo mere til i Foreninger; hvis I kan komme med til det, saa gør det, men er I saa med til det, saa driv det paa Kraft, tag ikke spagt fat, men tag fat saa I sveder. Saa vil I fortsætte den Forandring, som begyndte med jer i Sommerleiren, og alle de store Portioner, som jeres fornuftige Moder trakterer jer med, vil efterhaanden omsættes i Kraft og Sundhed, saa I bliver stærke og udholdende Mænd. For det er jo Meningen med det hele, I skal kunne staa for et stort Arbejde, naar I bliver voksne, og ikke blive som de fleste af de femogtyveaarige, I ser omkring jer, halvfede og slæbe og uarbejdsdygtige, men det gælder om at tage ordentlig fat. Hvor mange af dem tror I egentlig, der kan løbe en Sporvogn op mellem to Stoppesteder. De kan tælles. Men I skal sørge for, at der kommer mange. I skal selv sørge for det, for der er ingen andre, der gør det for jer.

Jeg spørger altsaa: Er I i Træning?

Rask Mand!

Nedenstaaende stod forleden at læse i »Dagens Nyheder«, og jeg sagde straks forskrækket til mig selv: Der har da vel ikke været Spejdere blandt den store maabende Flok, som stod og saa paa en Dreng drukne lige for Næsen af dem:

Den tyske Militærattaché redder en Dreng fra at drukne.

Som meddelt faldt en Dreng forleden i Holmens Kanal og var, da han ikke kunde svømme, nær ved at drukne. En Herre, der tilfældig kom forbi med Sporvognen, saa den store Mængde Mennesker, der var stimlet sammen og hørte den druknende Drengs Nødråb: han sprang straks af Sporvognen, smed sin Jakke og sprang ud i Kanalen. Først efter at have svømmet ca. 80 Meter naaede han Drengen og fik denne og sig selv op i en tilfældig Baad. Drengen, der var stærkt forkommen efter det ufrivillige Bad, faldt flere Gange i Afmagt, men kom efter gentagne Oplivningsforsøg helt til sig selv. Den besluttede Herre, der af den forsamlede Mængde fik tre rungende Hurraa for sin raske Daad, var den tyske Militærattaché i Christiania, Kaptein Witt-Hoe.

Lad gaa med, at Folk, der ikke kan svømme, ikke springer ud efter Drengen. Men der var jo Baade i Nærheden, og man kunde vel have raabt ud over Gaderne efter en Mand, der kunde svømme; det er rent tilfældigt, at en rask Mand faar Øje paa Faren og straks springer ud efter Drengen.

Kunde du have gjort det samme?

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter fores.

..... »SANA«
Telf. 5650. Skindergade 28

Admiralens Dreng

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATRULJENS HÆNDELSER
AF E. LE BRETON-MARTIN

Men der var ogsaa en anden, som smilede. Og det var Persi, som i det samme dukkede op fra sit Skjulested og skyndte sig ned ad Højen.

»Saa det tror du, lille David, nej, her har jeg ogsaa en Finger med i Spillet,« tænkte Persi.

Men David laa yderst tilfreds og strakte sig, han vidste jo ikke noget om, at Persi var paa Spil. En Gang imellem saa han sig forsigtigt om. Og endelig kunde han forude, ved Bejningens af Vejen, se den Samling Fyrretræer, hvor han havde tænkt sig at springe af Vognen og forsatte til Fods for, hvis hans Dygtighed og Heldet hjalp ham, at naa uset til Højbygaard.

Pludselig baskede en Flok Skovduer op fra Træerne, og et Øjeblik efter fulgte en skrigende Skovskade.

»Der er nogen i Skoven,« tænkte den opmærksomme David straks; »det kan være en Ræv eller maaske — en Love.« Han smilede — helt forlegen — af sin egen Brander. »Nu om med Øjnene og spids Øren, lille David, der er Ugler i Mosen!«

Saa opdagede han noget, der mildtest talte var ejendommeligt. Et af de højeste Træer nær ved Vejen begyndte at svaje voldsomt, som om en Orkan rasede vildt i dets Grene. Og da alle de andre Træer ikke rystede en Smule, var der kun een Forklaring. Nogen var ved at klatre op i det Træ!

Med bankende Hjerter borede David sig ned i Halmten. Da Træet var højere end Vognen og stod ganske nær ved Vejkanten, vilde han, der klatrede op

i det, hvis han naaede de øverste Grene, kunne se lige ned paa Vognen. Og hvis det, hvad der var meget sandsynligt, var en Love-Spejder, vilde David være opdaget.

Om et Øjeblik vilde Vognen være lige under Træet. David laa dødstille og kiggede op mellem Straasene. Han kunde oppe mellem Grenene se Omridset af en Spejder, der var meget optaget af at se ud over det omliggende Land.

Nu stirrede hans skarpe Blik paa Halmæsset. Det var for David, som om hans Hjerter holdt op at slaa. Havde den Spejder set ham? Vognen rumlede langsomt videre, og netop som den drejede om en Bejning af Vejen, fik David Tid til at se Spejderen skynde sig ned ad Træet.

David var øjeblikkelig klar over, at Love-Spejderen havde faaet Mistanke til Halmæsset, og hurtigt krob han hen til Kantens af Læsset og lod sig lydløst glide ned paa Jorden paa den anden Side af Vognen.

Han satte i et Spring over Vejen og kastede sig fladt ned bag et Gærde af Sten, der var stablede oven paa hverandre. Han kiggede ud gennem en Revne og kunde se en af sine Modstandere, en lille, spinkel Fyr med Lovepatruljens Flag, komme om Hjørnet. Han saa stadig paa Vognen og smilede veltillfreds. Det var tydeligt, at han havde besluttet at følge efter den. David kunde ikke bare sig for at smile ad den anden Spejder, der var saa sikker paa at have sit Bytte oppe i Halmæsset.

Han havde kørt med Vognen, saa længe han vilde. Nu kunde han lettere naa ind i Vebbor Skoven, skønt han maatte benytte af sin Forsigtighed og hele sin Smidighed for at naa uset over det Stykke aabne Land, der laa imellem Stengærden og Skoven. For han kunde jo nok mærke, at han havde at gøre med dygtige Modstandere. Men det syntes han nu var meget morsommere, for saa blev Æren ved at narre dem ogsaa større.

Og han naaede virkelig Skoven uden at blive set.

Det var tre Fjerdingvej, men det værste Stykke var igen.

Han laa lidt i en Huling i Udkanten af Skoven for at overtænke Situationen. En halv Fjerdingvej derfra var en Bro over Floden; det var den lige Vej til Højbygaard. Men Løverne havde uden Tvivl anbragt en Vagtpost ved Broen.

Halloj, hvad var det? En Knagen mellem Grenene, som om nogen nærmede sig hans Skjulested! Han krob længere ned i Hulingen.

Et Øjeblik efter dukkede et Ansigt frem mellem Buskadet.

»Hvem der?« hviskede en Stemme, der var David uhyggelig bekendt. »Aa, det er jo min Ven David!« sagde han højt.

David rejste sig halvt op og saa forbløffet paa ham. Det var Persi Dodkin. »Hvad har De at gøre her, Hr. Persi?« hviskede han.

»Vi har vel alle Lov at gaa i Skoven,« svarede den anden arrigt. »Hvad leger

du? Jeg har lige set en, der var klædt som du. Skal jeg kalde paa ham. Han kan sagtens høre mig. Er det ham, du ser efter?»

»Nej, han ser efter mig,« svarede David roligt. »Vi har en Spejderkamp med Lovpatruljen, og De vil ødelægge det for os alle, hvis De rober mig, for en Spejder modtager ikke Oplysninger af nogen, der ikke er med i Legen. Saa jeg vil bede Dem om at gaa.«

»Naa, er det saadan?« svarede Persi og smilede ondskaabsfuldt. »Nej, jeg skal ikke røbe dig,« og dermed slentrede han bort med den uundgaelige Cigaret i Munden. At ryge Tobak, det var nu det, han foretog sig.

Han forsvandt, og David sneg sig videre, rasende over, at Persi, der for saa kort Tid siden var blevet grebet i den nederdrægtige Affære med Skovfogeden, vovede at vise sig. Og rent tilfældigt var det sikkert ikke, at han var i den Egn, hvor Spejderne færdedes.

David naaede ned til Flodbredden og lagde sig ned bag en stor Sten, der ganske skjulte ham. Her laa han og saa sig om. Saa havde Persi alligevel Ret, for nede ved Floden gik en Spejder og stirrede opmærksomt frem for sig, men han gik heldigvis i den modsatte Retning af den, David skulde.

Kunde han komme over her? Floden stræmmede brusende mellem de mange Sten, og midt ude i den laa et stort Klippestykke, eller rettere sagt to, der ligesom dannede en Skaal, hvor han kunde skjule sig. Med et rask Spring kunde han komme derud.

Han sprang op og naaede derud, men netop som han krob sammen mellem Stenene, saa han Spejderen længere borte stirre hen mod Stenen.

Han var ganske vist helt skjult, men kunde til Gengæld heller ikke se sig om. Han vilde ligge her i fem — ti Minutter og saa kigge op igen og, hvis alt var klart, prøve at komme videre over Floden.

Derfor saa David ikke Persi slentre ned mod Bredden og stirre over paa det Sted, hvor han laa. Og han saa heller ikke Love-Spejderen komme hurtigt henimod Persi.

Persi sagde ikke et Ord, stod blot og stirrede. Og Spejderen talte heller ikke til Persi. Han var ærlig og retfærdig og kunde aldrig finde paa at benytte

Oplysninger fra udenforstaaende. Men hans Opmærksomhed blev dog vak, og han undrede sig over, at Persi stadig stod og stirrede paa Stenene ude i Floden.

Pludselig løftede Persi sin Haand og kastede sin brændende Cigaretstump ud mod David, der i næste Sekund mærkede, at hans Kind var bleven brændt. Det var netop, hvad Persi havde tænkt sig. Cigaretten var faldet ned paa Davids Ansigt, og han udstødte et svagt Skrig. Persi lo ondskaabsfuldt, idet han roligt vendte Floden Ryggen og slentrede bort.

Love-Spejderen stod stille et Øjeblik og betragtede Davids Skjulested. Saa satte han Hænderne for Munden, og Lovernes Patruljerab led tydeligt gennem den stille Luft.

»Davids Hjerter holdt næsten op at slaa. For nede fra Dalen svarede en anden Løve. Hvad nu?»

KAPITEL XXV.

Hæderlige Fjender.

Det var Lovernes Patruljefører, der, takket være Persis lumpne Streg, havde opdaget Davids Skjulested. Han havde nøje lagt Mærke til, hvorfra det svage Skrig var kommet, og han havde desuden set en Haand bevæge sig mellem de to Sten.

Nu styrtede tre af hans Kammerater til, en af dem paa den anden Side af Floden.

»Han er her!« hviskede Patruljeføreren. »Han ligger derude mellem de to store Sten. Jeg har hørt og set ham. Og han kan ikke slippe fra os. Han maa jo se at komme i Land over paa den anden Side, og der venter Dick paa ham. Stik ud og nap ham, Leonard. Vi andre venter her.«

Patruljeføreren smilende veltillidsfuld og sagde ikke noget om Persi og hans Rolle i Sagen. »Egentlig gjorde den fremmede Fyr jo ikke noget særligt,« tænkte Patruljeføreren; »han kastede bare sin Cigaretstump fra sig, og at den faldt paa Lovernes Modstander, — ja, det var simpelt hen et Tilfælde, men meget heldigt.«

Leonard, en smidig, behændig Fyr med et mumstret, solbrændt Ansigt gav sig straks i Lag med at komme derud. Den eneste Maade at gøre det paa var at springe, og let og flink naaede

han Stenen og raabte frejdigt: »Overgiv dig! — I Lovernes Navn over — —«. Han tav pludselig og stirrede forbløffet ned for sig. »Han er her!« raabte han ind til de andre. »Du maa have taget fejl!«

»Det er umuligt!« raabte Patruljeføreren. »Som jeg sagde jer, har jeg hørt og set ham! Han maa være der!«

Og af bare Iver for at vise, at det var Leonard, der tog fejl, satte han af og gjorde et vældigt Spring for at maa ud til sin Kammerat i Floden.

Men han havde bedømt Afstanden galt, og i Stedet for at maa tørskoet derud, gled han paa den slibrige Sten og dumpede i Vandet, der brusende strømmede ned mod en Dæmning en halv Snes Alen borte.

Hans Kammerater udstødte et Rødselskrig, og han selv blev helt lam af Skræk. For han var slet ingen god Svømmer, ja, han havde først lært at svømme for et Par Uger siden, og han indsaar, at han ikke kunde klare sig mod en saa rivende Strøm, men maatte nøjes med at holde sig flydende og lade sig drive med ned mod Dæmningen, hvorfra han allerede kunde høre Drønet af Vandet, der styrtede ned over den.

Og hans Kammerater kunde ikke hjælpe ham; det vilde blot forværre Ulykken at springe ud efter ham. Men hvis han blev revet ud over Dæmningen, betød det det samme som, at han blev knust mod de skarpe Sten.

Han kæmpede som en ræsende, da en Hvilvelstrøm slyngede ham ind imod Bredden, forbi en stor Busk, hvis Grene hang langt ned mod Vandfladen.

Afmægtig og udmattet prøvede han at gribe efter de tynde Grene, det lykkedes ham ikke at faa fat, og nu syntes det at være ude med ham; men pludselig for en Haand ud mellem Grenene og greb ham i Kraven. Og trods Strømmen holdt den ham fast.

»Vær rolig!« sagde en Stemme inde fra Busken. »Nu klarer du dig mageligt. Grib fat i Grenen over dit Hoved, den skal nok holde. Træd saa Vande, saa naar du Bund, og hold saa i Grenen og gaa mod Land. Vi kan krybe op ved Ellebusken her. Jeg er David, Odderpatruljens Fører. Du havde jo egentlig opdaget mig, men jeg syntes alligevel, jeg vilde se at slippe fra dig henne ved Stenen.«

Løvernes Fører kunde ikke sige et Ord. Han var blevet reddet fra Døden, en skrækkelig Død, reddet af den Spejder, som han og hans Patrulje var paa Jagt efter, og det endda paa en saa spændende og dramatisk Maade, at det næsten lod utroligt. Nu kunde han sagtens selv klare sig paa Bredden, og der stod han saa Ansigt til Ansigt med den drevvaade, men smilende og gemyelige David.

»Du har reddet mit Liv,« sagde Løvernes Fører, »og du kunde være sluppet væk og have vundet Kampen for din Patrulje. Men du maa da ikke tro, at vi vil betragte det som en Sejr. Næh, vi skal nok fortælle Folk, hvad vi mener om Odderpatruljens Fører.« I det samme kom de tre andre hen til dem. »Hvor er David Petkom. Han laa skjult neden under Ellebusken ved Floden. Hvis der var gaaret et Sekund til, vilde jeg have været ude over Dæmningen og — —«

»Aa, lad vær! at lave saa meget ud af det!« afbrød David ham og lo forlegent. »Jeg havde ikke meget at gøre. Det var meget nemt.«

»Meget nemt!« udbød Løvernes Fører. »Det vil jeg nok sige. Du maatte jo i eet Nul Men hvordan i al Verden kom du derhen. Det kan jeg ikke begribe.«

»Det var da meget nemt,« svarede David smilende. »Nu maa I huske, at jeg kender denne Flod ud og ind, og at jeg har kunnet svømme fra ganske lille. I ved nok, at de to Sten, hvor jeg laa skjult, og hvor du opdagede mig, er lige som en Skaal, men som en Skaal uden Bund. Der er et stort Hul ned til Vandet. Nu vidste jeg, at jeg maatte blive fanget, hvis jeg blev der, men der var en Maade at slippe væk paa, og det benyttede jeg mig af. Jeg dykkede gennem Hullet; Strømmen er ikke nær saa stærk under Vandfloden som ved Overfladen. Jeg svømmede ind til Bred den, hvor jeg kom op under Ellebusken. Der vilde jeg blive, indtil I var gaaet, og saa gøre et sidste Forsøg paa at naa igennem.«

»Og du vilde være sluppet igennem,« udbød Løvernes Fører begejstret. »Du havde i hvert Fald fortjent det. Hør, hvad siger I til det, Dreng, skal vi ikke gaa sammen til Gaarden med David og sige dem, hvad han har udrettet? Og ogsaa sige dem, at han burde have vundet! Og hør, Dreng, der er ogsaa

noget andet, som jeg maaske burde have sagt. Jeg vilde aldrig have opdaget David, hvis der ikke havde staaet en fremmed Mand ved Floden. Han kastede sin Cigaret fra sig; den ramte David, som naturligvis ikke kunde udholde Smerten, men udstødte et Skrig. Det var paa den Maade, jeg opdagede ham. »Han er en rigtig Svend!« raabte de alle.

Tyve Minutter senere stod Admiralen uden for Gaarden, som David skulde have naaet uet for at vinde. Og nu kunde Admiralen ikke holde sin Færgelse tilbage.

»David er fanget!« raabte han til Drengene, som straks stormede til. »Løvepatruljen har slaaet os. Se der!« Han pegede paa den lille Skare, der kom op ad den stejle Sti, der førte til Gaarden.

De fem Spejdere kiggede skuffede, meget skuffede, paa hverandre.

»Naa, op med Humøret, Gutter!« udbød Admiralen. »Husk paa, I er Spejdere. I tager Nederlaget smilende og siger: »Bedre Lykke næste Gang.«

Se paa Jeres Fører, han gaar ikke og surmuler!« Ja, David smilede yderst tilfreds, det er sandt nok.

»Han har været i Floden!« udbød Amos. »Og Løven der ogsaa! De er sikkert ikke kommet let til den Fangst!«

Nu var de kommet inden for Høreviddet, og Løvernes Fører svingede sin Stav i Luften. Adiralens Dreng stillede sig paa Række og hilste deres Modstandere, og Løverne hilste igen, og deres Fører raabte: »Til Lykke, Dreng! I har vundet, og I har den bedste Patruljefører i hele Landet!«

»I dog stille!« sagde David og blev helt rød i Hovedet.

»Nej, ikke Tale om det!« svarede han leende og løb hurtigt hen og stillede sig hen foran Admiralen.

I saa faa Ord som muligt fortalte han Admiralen hele Historien, og denne lyttede til den uden at afbryde ham, men hans Øjne strålede af Glæde. Da Patruljeføreren var færdig, kastede Admiralen sin Hat højt op i Vejret, ganske som en Skoledreng.

»Et Leve for David!« raabte han. Og det blev et Leve, der lod af noget.

Imidlertid susede Perni hjemad i sin Bil og sad og gottede sig over, at det var lykkedes ham at skaffe Odderpatruljen et Nederlag i dens første Kamp.

Han havde ingen Anelse om, hvilket Udfald Sagen havde faaet.

»Det er en god Begyndelse, og du gjorde det egentlig udmærket,« sagde han for sig selv. »Men det skal ikke blive ved det. Det var en lille Tat for sidst, og der skal komme meget mere, det kan I stole paa! I Spejderunger!«

KAPITEL XXVI.

En Spejderffende.

Odderpatruljen stod paa Geled foran Hoveddøren til Adiralens Gaard, og paa Stenetrappen stod han selv og »inspicerede sin Hær,« som han sagde.

»Dreng, jeg behøver vel ikke at sige jer,« begyndte Admiralen hjertelig, »at jeg er stolt af jer, ellers havde jeg ikke staaet her og ønsket jer Held og Lykke paa Jeres Tur. I har klart Jeres første Kamp med Glans — naa, vi maa ikke være altfor glade for os selv, og du David, Patruljefører, husk det vigtigste: Vær beredt! Har I alt, hvad I behøver, Rygsækken og — noget i dem?«

»Javel, Hr. Admiral, vi er beredte!« svarede David.

»Ja, du véd ogsaa, hvad I har at gøre,« fortsatte Admiralen. »Denne Tur skal ikke være det bare Sjov, I vil faa mange Hindringer og værre Modstandere end Løverne. Husk paa, at I skal gøre en god Gerning hver Dag, selv skaffe Jer Føden og holde Øjnene aabne og vise, at I er — Spejdere!« Jeg følger jer i Bilen og holder Øje med jer, og under tiden kommer jeg og mejler jer, om der bliver foretaget nogen Forandring i Planen.

Jeg har aftalt en Kamp med Udvænet fra Hilborg. I véd nok, den Skole en syvotte Mil herfra. I har halvanden Dag til Turen, og saa skal I være klar til at møde dem. Nu af Sted, Dreng, og Lykke paa Farten! Vi mødes igen ved Korsvejen en Fjerdingvej uden for Hilborg Klokken ni i Overmorgen.«

Spejdere hilste Admiralen med tre skingende Hurraer, da han gik ind og lod Drengene klare sig selv.

»Naa, hvordan er Planen, Patruljefører?« spurgte Bob lystigt.

David saa paa sit Ur. »Klokken er to nu,« sagde han, »og vi har halvanden Dag til syv Mil. Skal vi sætte Fart paa og naa langt, inden vi maa slaa Leje. Jeg vilde ønske, vi kunde komme tre Mil frem i Dag, for saa har vi hele

Dagen i Morgen til Resten. Her ser I Kortet. Hvad mener I?»

»Fart paa! lod Svaret.

»Patruljeformation!« raabte David straks. »Du gaar i Spidsen, Amos, sammen med Piki.« Hunden var selv følgende ogsaa med. »Fremad!« og med en munter Sang begyndte de deres første Tur.

Men Vejret saa ikke særlig lystigt ud; det truede med Regn, og Klokker syv begyndte det at stænke.

»Jeg véd ikke, om I har Lyst til at overnatte under aaben Himmel; jeg vilde hellere spørge henne i den Gaard, om vi ikke maa faa Lov at ligge i Læden. Vi tilbyder Ejeren at hjælpe ham med, hvad han kan bruge os til.«

Det var de straks alle med paa.

En hvid Port førte ind til en stor Gaardsplads, omgivet af alle Udhuse og Staldene. »Den er godt holdt, denne Gaard, saa Manden er nok venlig. Lad os haabe det.«

Selve Huset var af Sten og straaet, omkring Hoveddøren var der Slyngeplanter, og oven over Døren var der et Vindue, og her stod en høj, temmelig vredt udsende Mand med graat Haar og Skæg.

»Hvad vil I!« raabte han, da Patuljen frimodigt gik ind gennem den lille Have foran Huset. »Her er ikke noget for jer at gøre, kan I se at komme af Sted og det lidt villigt!«

Det lod jo ikke videre lovende for Patuljen, men David tog sit mest smilende Ansigt paa og svarede roligt den bistrø Mand:

»Vi er Spejdere fra Brisham og vilde gerne bede Dem, om vi ikke kunde faa Lov at sove i Deres Lade i Nat. Og hvis De vil have det, vil vi hjælpe Dem med alt, hvad De kan bruge os til — hugges Brænde, vande Kreaturer og grave.«

»Saadan nogle Knægter!« raabte Bonden. »Jeg vil hellere gøre hele Arbejdet selv, førend jeg vil have saadan en Flok Dreng til at løbe om paa min Gaard. Hvis I ikke kommer ud i en Haandevending, skal jeg faa jer ud og det paa en ubehagelig Maade.«

»Sikken en venlig ældre Herre!« hviskede Gerald til Maurist. De blev alle lidt benovede, men David stirrede frimodigt op paa den vrede Mand.

»Maa jeg blot forklare Dem,« sagde Patuljeføreren saa elskværdigt, han

kunde, »at vi slet ikke vil volde Dem nogen Ulejlighed. Vi beder Dem blot, om vi maa sove i Deres Lade. Vi er alle raske paa Haanden og —«

»Skrup af!« brølede Bonden. »Du kan vist ikke forstaa dit Modermaal. Men jeg skal straks faa jer ud!« Han forsvandt og kom et Øjeblik efter tilbage med en gammel Jagtbøsse, som han sigtede med mod Drengene. »Dette her er lige netop, hvad I faar af mig!«

»Det gamle Tosschode!« sagde Amos og lo foragtede. Men David vendte sig vredt mod ham og sagde bister: »Hold Mund, Amos! Mener du, Spejdere skal optræde paa Maade og bruge Ukæmstord?«

Amos blev helt rød og skulde lige til at give Svar paa Tiltale, men han kom i Tanker om sit Spejderløfte og bad Ærgrelsen i sig. Noget havde det altsaa gavnnet, at han var blevet Spejder.

David vendte sig igen mod Bonden.

»Det gør os ondt, at De tænker saa slet om os,« sagde han. »Men vi vil selvfølgelig gaa, naar De ønsker det, Godnats!«

Han fik kun en Skyllde Skældsord til Svar. Men Patuljen forlod den uvenlige Mand og gik ud ad Haven og Gaarden, saa kælike og fortroingsfulde, det lod sig gøre.

Regnen øsede nu ned.

»Op med Humøret!« sagde David. »Vi maa jo se, hvordan vi klare os. Vi kom forbi en temmelig god Lejrplads for lidt siden. Der var Skov paa den ene Side og aabent Land paa den anden, saa vi kan hugge os nogle Grene og lave os en Hytte. Det er ogsaa en Øvelse. Har vi først faaet os tændt et Bål og lavet et Læ for Natten, glemmer vi snart den gnavne Mand. Og vi behøver vist ikke at være bange for Skovfogeder, der er ingen Huse her i Nærheden. Her er øde og forladt — desværre.«

Naar deres Fører kunde være saa godt til Mode, var der ingen Grund til, at de andre skulde være sørgmodige. Det var virkelig sandt, hvad Admiralen havde sagt, at Patuljen kunde være glad for sin Fører, ja kunde være stolt af ham!

»Han er alligevel en vældig Svend, hvad Harry?« hviskede Maurist. »Det var tærvælt, at vi saa ned paa ham den Gang. Her du Harry, man kan jo ligefrem ikke være snobbet, naar man

er Spejder! Jeg er da helt vænnet af med det!«

Og hvad gjorde det egentlig, at det regnede? De var alle Drengene, der var noget ved, og det vilde bare være Sjov at prøve en saadan Nat under aaben Himmel.

Da de var kommet til Lejrpladsen, mønstrede David Omgivelserne og Skyerne, der piskedes af Sted.

»Vinden er Sydvest. Vi tager denne Hulingen, her kan vi sagtens faa lavet et Læ. Lad os nu bare komme i Gang, inden Regnen tager til. Du hugger to tykke Askekæpper, Amos, med Gaffer i den ene Ende. Du kan ogsaa hugge en til Tværkæp. Saa skal jeg nok bore Huller i Jorden. Harry og Maurits finder Kæppe til Sidevæggene, og Bob og Gerald maa finde Løv til at dække med. Har vi først faaet rejst et Læ, hvor vi kan holde vore Sager tørre, laver vi Bål, og Masser af Vand er der i Bækken derhenne. Nu Fart over hele Linien!«

Og længe varede det ikke, inden de havde faaet lavet en Løvhytte, der kunde bruges. Og Lyng var der ogsaa, som de kunde sove paa.

»Nu Blus paa!« sagde David veltillfreds. »Du maa prøve denne Gang, Harry, og lad os nu se, om det gaar bedre end sidst.«

»Stol du bare paa det, du har ikke mere med en ren Begynder at gøre. Hvis en af jer andre vil hente Brænde, skal det ikke vare længe.«

Og han lagde sig paa Knæ med Ryggen mod Vinden og brækkede Kviste i Stykker, som han omhyggelig stablede op over noget Papir fra sin Rygsæk. »To Tændstikker, husk paa det, bitte Harry!« sagde David lystigt.

»En er mere end nok,« svarede Harry og fik ild i sin Stabel, som blussede fortærfælg, da der kom mere Brændsel til. Og nu skulde det Bål nok holde sig mod Regnen.

Og Amos fik rejst en Trefod af Pinde over ilden og anbragte et Kogekar i et Stykke Staaltraad.

»Hvem vil have Maggisuppe?« spurgte Bob.

Allesammen.

(Fortsættes).

Lidt om Papirets Forgængere, Papirets Historie og Papir-Industriens Udvikling i Danmark.

NAAR Nutidsmennesker vil meddele sig til hinanden, sker det, naar undtages Mimik, Tegn o. lign., mundtligt, skriftligt, telefonisk eller telegrafisk.

Telefonen og Telegrafien, (ved vi), er forholdsvis nye Opfindelser, og at skrive er noget, man nu omstunder lærer i Skolen.

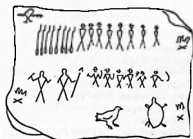
Men *Talen* da — man skulde tro, at den er Menneskets naturlige Meddelelsesmiddel, en Evne det er født med, ligesom Løven med sit Brøl og Fuglen med sin Sang. Det forholder sig dog næppe saaledes — selv Fuglen har antagelig lært sig sin Sang gennem Millioner af Aar, og Menneskets Tale har engang været uartikulerede Lyde. Som det lille Barn først efterhaanden lærer

at tale, har Urmennesket i Menneskeheden første Barndom famlet sig frem og været Millioner af Aar om at lære sig Talens Kunst. Det er en Opfindelse som alle andre, den første og største af alle de epokegørende Opfindelser, som har gjort Mennesket til Skabningens Herre, midt i en Verden, som var, og endnu tildels er, befolket med andre levende Væsener af langt større fysisk Styrke.

Mens det er umuligt at danne sig nogen Mening om, paa hvilket Tidspunkt Menneskene har kunnet begynde at gøre sig forstaaelige for hinanden ved Tale og kun kan antage, at det ligger Millioner af Aar tilbage, da de endnu som behærede Væsener hoede i deres Klippehuler og levede omtrent som vilde Dyr, saa kan man omtrentlig anslaa, at de for ca. 20,000 Aar siden saa smaa kunde begynde at udtrykke sig ved Skrift. —

kunstneriske Evne, som Mennesket har været begavet med. Det er Fremstillinger af Mammuts-Elefanter, Bison-Otter, Rensdyr og lignende nu tildels uddøde Dyrarter — og de er gengivet med en Natursans og lagtagelsessevne, som maa forbløffe. Ikke ethvert Nutidsmenneske vilde være i Stand til at male og tegne saa godt!

Til at begynde med har man antagelig kun skildret Dyr, som man har set, og nærliggende har det da været efterhaanden at skildre f. Eks. en Jagt-bedrift, man har øvet. Et af Billederne i disse Klippehuler fremstiller saaledes

Indianer-Næretning paa et Stykke Bark. De fortæller om en videnskabelig Ekspedition, ført af to Indianere (f. n. 68 venstre). De andre Personer i nedreste Række er Videnskabsmænd. Personerne i øverste Række er Soldater. Begge grupperne fortæller, hvor mange Gange de har kæmpet, og Dyrerne hvor de har spist.

Assyriske »Brev« og »Kontingents«, begge Dele af Ler og beskrevet med Kileskrift.

OVERALT paa Jorden har Skriften til at begynde med været en Billedskrift. I franske Klippehuler har man fundet Mængder af Billeder, som var malet eller ridet ind i Klippevæggen for en Snæs Aarhundreder siden eller mere. Det er de ældste opbevarede Tegn paa den ejendommelige Skabertrang og

en Bison og to Pile, og det angiver paa hvilke Steder, de har ramt. Paa den Maade er man kommen ind paa mere og mere sindrige og kunstfærdige Skildringer ved Hjælp af Billedskrift, og efterhaanden er Billederne blevet simple, blevet Tegn, der var Symboler for de forskellige Begreber — sammenlign f. Eks. vore Politikapper med Haand og Øje, der skal være Symbol paa Kraft og Aarvaagenhed! Den kinesiske Skrift, der benyttes i vore Dage, er saaledes Tegn, der er simplificeret af Billeder. Det blev imidlertid den ægyptiske Skrift, Hieroglyfskriften, hvorefter moderne Alfabet skulde udvikle sig. Mens andre gamle Kulturfolks Skrifttegn blev Symboler for Begreber,

En nordlig Kuesten. Hvad står der paa den?

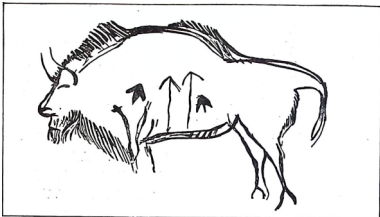
hvad der i og for sig var et Fremskridt, men som der dog ikke kunde bygges videre paa, saa blev Hieroglyfferne ef-

Den mindre Jellingsten.

terhaanden delvis Symbol paa forskellige Lyd. Dette udnyttede det praktiske Haudelsfolk Fønikerne. De dannede Tegn for Talens Enkeltyde og skabte ved en saadan Snes Tegn den første virkelige Bogstavskrift, antagelig ca. 900 Aar før Kr.

Men det havde en stor Mangel, idet der ingen Tegn var for Vokaler. Denne Mangel bød Grækerne paa, og det er da dette gamle Kulturfolk, som vi skylder det Alfabet, vi nu bruger. Det fik Navn af de første græske Bogstaver Alfa og Beta. —

Ca. 20.000 Aar gammel Tegning af en Bison, tegnet paa Væggen i en fransk Klippehule. Pilene fortæller at den blev dræbt ved to Pileskud, og Pilespidsene fortæller, hvor de har ramt.

SOM alt Aandsliv og al Kultur er afhængig af de ydre rent materielle Forhold, der er selve Basis derfor, saaledes har Skrivekunstens Udvikling naturligvis i aller højeste Grad været afhængig af det Skrivemateriale, som de forskellige Kulturfolk havde til deres Ræddighed.

Vi har set at de aller ældste primitive, naive Berekninger, der er opbevarede for Efterverdenen, var maalede eller indridsede i Klippevæggene. Rimeligvis har man ogsaa allerede den Gang malet, tegnet eller ridet Billeder og Tegn paa Træstykker, Blade, Dyreskind, Stenredskaber, Vaaben — andre Ting har man ikke paa dette Tidspunkt kunnet benytte.

I Indien har man saaledes fra gammel Tid benyttet Palmblade som Skrivemateriale. Af de største Blade skar man Stykker ud, tørrede dem og indgød dem i Olie. Med et spidst Instrument kunde man i disse Blade indridse en Skrift, der var tydelig at læse, da Ridene antog en mørkere Farve end Bladets Overhud.

I Kina, hvor der allerede i Oldtiden fandtes en ældgammel Kultur, benyttede man Bambustavler overtrukket med Fernis, indtil man nogle Aarh. f. Kr. Fødsel opfandt Papirfabrikationen.

I det gamle Babylon og Ninive skrev

man paa vaade Lertavler, som dernæst blev brændt, saa Skriften stod som mejslet i Sten. Det var jo et umaaeligt holdbart Materiale. Under Udgravningerne af et gammelt Palads i Babylon har man fundet Titusinder af Lertavler ordnet i Rækker, som Bøgerne i et moderne Bibliotek — bl. a. den berømte Kong Hammurabis Lovbog fra ca. 2200 Aar f. Kr. I Ninive har man fundet et helt Bibliotek paa 100.000 Lertavler. Paa Grund af dette Lermateriale blev den babyloniske og assyriske Skrift den berømte Kileskrift — ligesom de gamle Nordboeres Skrift blev Runer, fordi de skulde hugges i Sten.

Ægypterne fandt allerede flere tusinde Aar f. Kr. paa at lave et kunstigt Skrivemateriale af Papyrusplantens Stængler — det saakaldte Papyrus. Det var Marven, man anvendte, den blev skaaret i lange Strimler, som blev flettet sammen paa tværs af hinanden og hamret fladt. Det var et udmærket Skrivemateriale, der voksede Masser af Papyrus (Sivplanter) ved Nilens Bredder, og Ægypterne tjente store Rigdomme ved Eksport deraf til de andre Oldtidsfolk, f. Eks. Grækerne.

Et andet, og endnu bedre, men kostbarere Skrivemateriale, som i den romerske Kejsertid fortængte Papyrusen

f u th a r k(g) h n i a s t(d) p(b) l m r

Nordisk Runeskrift fra ca. 1000 f. Kr.

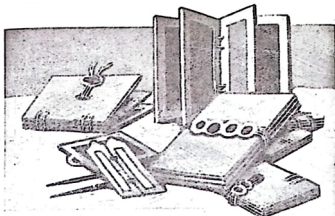
og blev Hovedskrivematerialet langt op i Middelalderen, indtil Papiret afløste det, var Pergament. »Nød lærer nogen Kone at spinde«, siger Ordsproget, og et gammelt Sagn fortæller, at Pergamentet er opfundet i det 3. Aarh. f. Kr. som et Slags klassisk »Ersatz« for Papyrus. Navnet kommer af Pergamon, der var en By paa den Lilleasiatiske Kyst. Denne By havde et Bibliotek, som konkurrerede med det store Bibliotek i Alexandria. Herover blev Kong Pholemæus II. i Ægypten saa forbitret, at han forbød Udførsel af Papyrus til Pergamon, (som man ser, er der »intet nyt under Solen« — ogsaa i Oldtiden kendte man til Udførselsforbud og økonomisk Krig!) Men Pergamon'enserne fandt nu paa at præparere Dyreskind og fik heraf et godt og meget brugbart Materiale, som fik Navnet Pergament. Det fremstilles særligt af Kalve-, Faare- og Gedeskind. Saaledes fortæller Sagnet, men man mener dog, at Pergamentet, der i Oldtiden gik under Navnet »Membran«, har været anvendt og saa i en langt tidligere Tid.

Romerne brugte Pergament til deres Bøger — ja, der fandtes saagar i det gamle Rom en hel lille Avis, »Acta diurna« [Dagens Nyheder], men i Skolerne og til Notiser og Breve brugte man tynde Trætavler med et Lag blødt Voks.

Omtrent 300 Aar efter Kr. lærte Germanerne Alfabetet af Romerne. De

Et indlevt Oldtidens Dokument. Beskrevet Kalle af Taltun-Palmerst. Blad.

Romernes Skrivetavler fra Oldtiden.

havde ingen Papyrus, forstod ikke at lave Pergament, og de maatte danne sig med at skære Bogstaverne [de romerske] i Træ eller hugge dem i Sten — og saaledes blev de af rent praktiske Hensyn lige Streger, ligesom Nordboernes Ræner. Senere hen, da Handelsankvæm met blev større, benyttedes naturligtvis Pergament.

Ja, saaledes fæmlede de forskellige Kulturfolk i Oldtiden sig frem ad mange bugete Veje til den skriftlige Meddelelse — og dreven af en meget stærk Trang til Fuldkommenhed paa dette Felt, naaede man endelig til de to store Kulturbærere: Alfabetet og — Papiret. Senere hen skulde Bogtrykkerkunstens Opfindelse og allersidst Opfindelsen af Dampmaskinen, Papirmaskinen, Sættmaskinen, Trykmaskinen, og et Utal af andre Maskiner gøre den skriftlige Meddelelsesform saa fuldkommen, som man kan tænke sig den. —

PAPIRFABRIKATIONEN er, saavidt vides, opfundet af Kineserne antagelig nogle hundrede Aar før Kr. Fra Aar 123 f. Kr. har man Beretning om, at en kinesisk Minister indførte Forbedringer i den daværende Papirfabrikation.

For vor Tids Mennesker, der hver Morgen faar Avisen ind ad Døren virmløse med Meddelelser om, hvad der er sket i hele Verden den foregaaende Dag, kan det nok virke forbløffende at høre, at der herefter gik 1200 Aar, inden Europa lærte Kineserne Kunsten af!

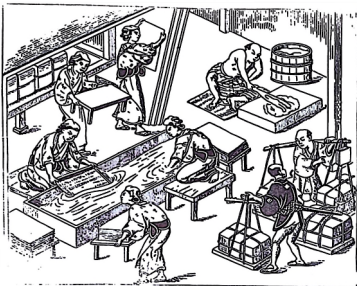
Kineserne har selv i 2000 Aar saa

godt som ingen Forbedringer indført i Papirfabrikationen. Derimod har Japanerne med de samme simple Redskaber drevet Fremstillingen af Papir til en saadan Fuldkommenhed, at Europæerne den Dag i Dag ikke kan lave det bedre.

Materialet var haade i Kina og Japan Plantestof, særlig Bark af Papirmorbærtræet og Ristraa. Først underkastes det en kemisk Behandling af forskellige Planters Aske, dernæst adskilles det i Fibre ved paa en Træplade at blive udbarnet med en haard Kalle af Træ. Fibrene røres nu op med Vand, der tilkæntes Rismælmælk som Fyldstof, hvorpaa Blandingen filteres og faar en Til sætning af Lim. Blandingen hældes ud i en Sile, bestaaende af Bambustrevler, holdt sammen med Bomulds- eller Silketraade. Vandet presses af, og Papirarket, som derved fremkommer lægges direkte sammen med andre Ark og bliver presset med en simpel Stangpresse. Ark efter Ark pilles derefter af, og glattes med en Børste ud paa et Bræt, sædvanlig en Hudør, tørres i Solen og Papiret er færdigt.

Denne Papirfabrikation drives den Dag i Dag i Kina og Japan som en Hjemindustri — et af vore Billeder viser en saadan japansk Papirfabrikation.

Det var Araberne, som i ca. 700 Aar efter Kr. lærte Papirfabrikationen af Kineserne, men de anvendte Tovværk og linnede Klude som Raamateriale i Stedet for Plantestof.

Papirfabrikation i Japan.

I det niende Aarhundrede efter Kr. fortrængte Papiret Papyrus'en af selve dens Moderland Ægypten, og i det tiende Aarh. bragte Araberne Papirfabrikationen til Italien, hvor der indførtes forskellige Forbedringer i Fremstillingen. I det elvte Aarh. blev Papirfabrikationen ved Maurerne indført i Spanien, og herfra trængte Kendskabet til Fremstillingen af Papir ud i Europa, hvor særlig Hollænderne en lang Tid kom til at indtage en førende Stilling paa Papirfabrikationens Omraade.

Bogtrykkerkunsten Opfindelse frembragte naturligvis en stærk Efterspørgsel efter Papir, Fabrikationen voksede og der indtraadte efterhaanden Stofmangel. Saa lærte man i Slutningen af det 18. Aarh. at anvende Klorblegning, saaledes at man ogsaa kunde benytte farvede og snavsede Klude og for en Tid havde man derefter tilstrækkeligt Rasmateriale.

Men nu var Haandfabrikationen bleven en for langsom Arbejds metode til at tilfredsstille Efterspørgselen efter Papir.

Og som sædvanlig gav Trangen sig Udslag i en ny Opfindelse. Ved Aar 1800 opfundes Papirmaskinen, som ganske revolutionærede Papirfabrikationen. Efterhaanden er denne Maskine forbed-

ret til en saadan genial Fuldkommenhed, at den modtager den flydende Papirvælling ved den ene Ende og efter, ved en Mængde Mekanismer i de forskellige Stadier, at have behandlet denne, afleverer det fuldt færdige Papir, fint oprullet i den anden Ende—uden at Stoffet paa denne Vandring i et eneste Stadium har været i Berøring med Menneskehænder.

Vi skal ikke her komme nærmere ind paa selve denne Fremstilling af Papir, hvor interessant det end kunde være at fordybe sig i denne med den vidunderligste tekniske Snille konstruerede Maskines Arbejde. T. Fr.

(Fortsættes i næste Nr. med Afsnittet »Papirindustriens Udvikling i Danmark«.)

Hvad man har brugt til at skrive med.

Samtidig med at faa et vide, hvad man har skrevet paa, kunde det maaske interessere at faa lidt at høre om, hvad man i Tidernes Løb har skrevet med.

Paa de indiske Palmblade, de babyloniske og assyriske Ler tavler og de romerske Voksaviser har man ridet. Ægyptens ind med Metalstifter eller spidse Gønstænde af Træ, Ben eller lignende.

Hvor man anvendte farvet Vædske var saadanne Gønstænde imidlertid daarligt anvendelige. I Kina malede man allerede fra gammel Tid Tegningerne paa Papiet med Tusch, — man har lævrigt ment, at Panselen havde en Forløber i den flodsede Pind. I Middelhavsaandene kom man allerede i den tidligere Oldtid ind paa at benytte tynde Silvestræer eller andre træarter, med Plantestængler. De blev tilspidset og spaltede i den ene Ende, saa Vædsken kunde flyde paaende jævnt. Det samme Princip ligger den Dag i Dag til Grund for vores Pennen. Endnu mere solid var den hule Ribbe i Fagiotfjer, som man lærte at benytte allerede i den romerske Oldtid. Det var Pjer af Ravne, Gribbe, Ørne, Gæs og andre store Fugle, man benyttede.

Især de Gæsepenne, — de blev brugt og meget benyttet lige til vorre Dage, og, maaske sidder der endnu i dette Øjeblik gamle Folk i en Afkrog af Verden og skriver med Gæsefjer! Endnu i vor Aarhundrede har saaledes Berlins Kommunalforvaltning maaske anskaffet Gæsefjer til sine gamle Embedsmænd.

Som Skrivevædske brugte man i Oldtiden en Slags Tusj, der fremstilledes af Lampesed og Gummil og vistnok med Tilbælgning af foraklede Metallsalte og andre Ting. Hvor nær det i vor Tid almindeligt benyttede Blæk er kommet i Brug især sig ikke med Bestemthed konstateres. Det tilberedes hovedsagelig af Galæbler, hvorefter de utækkede Garvesyre, og Jernvitriol. Det gennemgaaer en kemisk Proces og tilføres forskellige Stoffer, bl. a. Gummil.

Som det fremgaaer af Fund i Pompeji var Staalpenne ikke ukendte i Oldtiden, og man har ogsaa i den senere Middelalder undertiden benyttet saadanne. Pennen, dannet af en Metalskrimmel, der var bogen sammen til et Rør. I 1808 blev der London grundet en Staalpennefabrik, men da var endnu paa dette Tidspunkt lige saa sjældne som de var dyre — de kostede 4-5 Kr. pr. Stk. — og kunde endnu ikke paaferes Gæsepenne nogen alvorlig Konkurrence. Først senere i det 18. Aarhundrede, da de mange tekniske Fremskridt fandt Sted, blev Staalpenne det almindeligt benyttede Skriveredskab. Deuuden anvender man i vorre Dage de faste Stoffer Kridt, Blyant og Griffel.

Det sidste nye og alermest moderne Skriveredskab er Fyldspennen, en, hvorefter man forener Blækhuset og Pennen i et fint lille Apparat. Man har kendt Fyldspennen allerede i det 18. Aarh., men først i den sidste Snest Aar har den faaet den meget store Udbredelse.

FØR OG NU

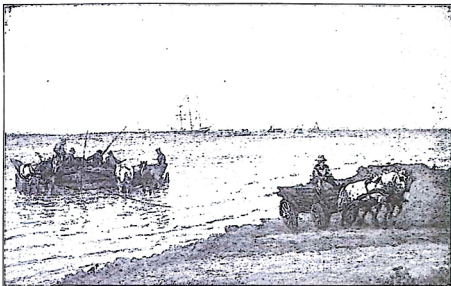
Den er dem, der helst vilde leve i det øverste Billedes Tidsalder. De synes, at Livet var meget bedre og hyggeligere at leve dengang. Alt var saa fredeligt og roligt, enhver passede sit daglige Virke, holdt af sit Arbejde og udførte det ganske vist langsomt og sindigt, men til Gengæld grundigt og paalideligt. Nu er det daglige Liv en nerveopslidende Jagen afsted under Kiv og Strid, siger de, og den tekniske Udvikling er intet Fremskridt, fordi den ikke har gjort Menneskene lykkeligere.

Men den moderne Industris Folk, der lever og andrer Teknik fra Morgen til Aften, er beruset af Tidens vidunderlige tekniske Udvikling, og delægger en Statistik paa Bordet, der synes at vise, at et moderne Samfund hverken vilde

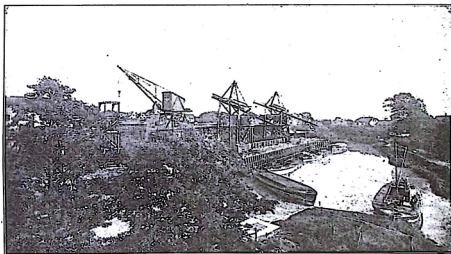
have Føde, Klæder eller Boliger

til sine Børn og heller ikke have Raad til humane Foranstaltninger,

hvis ikke den moderne Teknik stod til Tjeneste.

Lusning i gamle Dage ved Strandmøllen (efter samtidig Akvarel af Kittendorf).

Moderne Løsnings- og Kojning ved Maglemølle (Sussøen).

Den Kvinde han elskede

Fortælling om en ung Guldgraver, der arver et Jærlesmd.

Naar man læser Titlen paa Bogen, »Den Kvinde han elskede«, tror man, det er en sentimental Godtkebsroman for smaa Tjenestepiger og faar en varm Smag som af Sukkervand.

Og naar man saa læser Bogen, viser den sig at være som et skønt Øigt om en prægtig ung Fyr, der er i Besiddelse af alle de Egenskaber, som vi Spejdere sætter saa stor Pris paa, fuld af djærv Hænderkraft og Vikestrang, sandheds-kærlig og retlinet, venlig mod Mennesker og nænsom mod Dyr, naturlig og ligefrem og altid med en kraftig Arm rede til Forsvar for den forurettede og den, som er i Nød.

Hans Fader, der tilhørte en engelsk adelig Familie, havde et letsindigt Liv ødelagt, og saaret til Døden havde hvidt brudt alle Broer bag sig og med Sønnen slaaet sig ned som Kroværet i en amerikansk Guldgraverby. Paa Dødslejet finder en gammel Ven ham og meddeler, at han ved Dødsfald i en Gren af Familien er bleven Jær af Strandfyrer og har arvet nogle af de største og rigeste Godser i England. Alt det gaar nu i Arv til Sønnen, og denne, der aldrig har vidst noget om Faderens tidligere Liv og selv er opvokset blandt det saa og uciviliserede Guldgraver-Folk, bliver pludselig en af Englands fornemste Adelsmænd.

Han bliver nu ført til England og vækker her blandt den degenererede adelige Ungdom en sand Furor ved sin lidet stansmæssige Opførsel. Men hans Fader og Forfædre i mange Led har ikke for intet været af ædelt Blod — dybest i hans Natur slumrer Adelsmændens ædleste Egenskaber, og de udfolder sig rigt og frodigt nu, da han

er kommen til Anseelse, Magt og Rigdom.

Da han mangler de af det adelige Selskab godkendte Manerer, den skab-agtige Opførsel og de fornemme degenererede Vaner, og da han, efter et Øjeblik at være bragt ud paa Skraa-planet, unddrager sig Deltagelse i de unge Adelsmænds Spil og Udskejelser, bliver han af »Selskabet« betragtet som haablos og omtales med Foragt som »Guldgraveren«, skønt han i Kraft af sin fornemme Titel og adelige Position behandles med al skyldig Respekt.

Men det jævne Folk elsker ham og »Undersaatterne« paa hans Fædres Godser i Skotland rentud forguder ham. Han ejer en enestaaende Evne til at erobre Menneskehjærter — og dog er der, fra den Dag, han betraadte England, kun et eneste Hjerte, som han af hele sin Sjæl attraaede at erobre. Han var straks blevet forelsket i sin adelige Fornyders fornemme Datter, en skøn og ædel ung Dame, som under al hans Kamp og Kval bestandig forblev hans trofaste Ledsaagerinde, hans fortsaaende Lærerinde, hans mere og mere beundrende Hjælperiske — »Den Kvinde, han elskede«. Hun var ham en Aabenbaring af Skønhed, Fornemhed og Godhed, en ophejst Gudinde, som han næppe vovede at nærme sig. Han var for hende først den interessante Eventyrer, men dog kun »Guldgraveren«, senere en godmodig Bjørn, og der gik lang Tid, før hun lærte, at Adel i Sind staar over Adel i Mænder og ydre Former — og tilslidst besjæres hun ganske af den djærve, stolte og kærnesunde Skikkelse.

En Niece af hende, paa 4 Aar, en fin lille Lady, blev hans gode Stjerne under alle Omkæftelser. Som alle gode Mennesker elskede han Børn, og Forholdet mellem de to er noget af det skønneste, man vil læse.

Bogen er skrevet af Charles Garvice, en af Englands populære Forfattere, maaske den aller mest læste, idet hans fem første Romane er solgt i det anseelige Antal af 5 Mill. Eksp. Den er udkommen paa Jespersens Forlag i Oversættelse af Fru Ingeborg Volkmart og foreligger allerede i 5. Oplag.

Den fortjener at læses, denne Bog, den vil blive læst af mange — og mange vil være bedre Mennesker, naar de har læst den!

Spejder-Morgensang.

I den nye udkomne »Sangbog for danske Spejders Bønder vil følgende liden lille Sang:

Melodi: Clementine.

Det er Morgen, Hornet lyder over Marker, gennem Skov. Raven vender hjem til Koblet med sit nattefulde Rov.

Vi er glade Khakidrenge, der gaar paa med frejdigt Mod, danske Dreng, Khakidrenge, let i Sind og rap paa Fod.

Solen bryder gennem Disen, Duggen funkler i hvert Straa. Bølgekrus strør Morgenbrisen i den sommerblanke Aa.

Vi er glade o. s. v.

Svaler kvitter, Lærken svinger sig med Sang mod Himlens Blaa. Bien summer bonningsmættet mellem blomsterfyldte Straa.

Vi er glade o. s. v.

Grøn og frisk af Morgenbadet staar hver Urt, hver Busk og Træ. Nær og fjært i Bondegærde vaagner baade Folk og Fæ.

Vi er glade o. s. v.

Vi stod op for Hænen galte, vi skal vandre Dagen lang. Vejen falder ej besværlig, naar vi korter den med Sang.

Vi er glade o. s. v.

Sangen tæner over Marken, bæres vort af Sommervind. Vi er glade Khakidrenge, der har Solen i vort Sind.

Vi er glade o. s. v.

Aage Jørgensen.

Tibirke 1917.

Sangbog for danske Spejdere.

Paa Foranstaltning af Det danske Spejderkorps er der udkommen en fortrinlig lille »Sangbog for danske Spejdere«, bestaaende af ialt 121 Sang af den mest forskellige Slags. Der er noget for enhver Smag, og det er da ogsaa Meningen, at den lille Sangbog, foruden naturligvis først og fremmest at være Spejdernes egen Sangbog, og saa skulde kunne benyttes af andre

Kredse og Foreninger af dansk Ungdom.

Den er delt i 5 Hovedafsnit: *Danmark, Natur og Folk, Nationale Sange, Aandelige Sange samt Marschenge og andre Sange.* Og den er forsynet med *Noter, Forfatterfortegnelse og Kompositionsføtegnelse.*

De forskellige Landes Nationalsange er trykt paa Originalsprog — og af de glade Sange finder man alle de bedste lige fra de »gode gamle« til sidste nyek.

Arbejdet med Redaktionen af Teksten og Noterne og de biografiske Oplysninger er udført med megen Smag af stud. mag. *Aage Jørgensen.* Formand for Komiteen til Bogens Udgivelse er Adjunkt *Klaus Vedel.*

Den lille Sangbog er enestaaende i sin Art, den bør blive hver Spejders Eje, og den har forment Udbreddelse ogsaa udenfor Spejdernes Kredse.

Den forhandles gennem **Depotet**, Nørregade 14, København.

Hvide og Sorte.

Oplevelser i Kongo.

Den danske Officer *N. Fuglede* fortæller i denne Bog om sine Oplevelser som Officer i belgisk Congo, om Livet som det leves dernede i Tropelandet under Ækvators brændende Sol, og om det frugtbare Lands Administration og rige Udvikling i de sidste 25 Aar.

Unge Mænd, som interesserer sig for Livet under disse Breddegrader og især de som har Lyst til at drage ud og leve i Tropene, bør ikke undlade at stifte Bekendtskab med dette Værk.

I Slutningen af Bogen skriver Forfatteren bl. a.:

»Over 350 unge danske Mænd har i Aarenes Løb gjort Tjeneste i Congo som Læger, Dommere, Handelsmænd, Ingeniører, Maskinister, Officerer og Skibsførere.

De fleste gik til Congo i de Aar, hvor Forholdene der nede ligesom i alle nye og kun halvt organiserede Tropekolonier var alt andet end gode.

Slet Forplejning, Ukendskab til Tropehygiejnen og alt for strengt legemligt Arbejde var Aarsagen til mange Død. Det kan være, at enkelte af dem, som i de Tider drog til Congo, havde for let et Sind og for lidt Modstandskraft i deres egen Karakter. Mod

og Mands Hjerte har dog mange, ja maaske alle lagt for Dagen, og det er vel ikke de ringeste unge Mænd, der har et Syn, som kan naa ud over Hjemlandets Grænser, naar Forholdene der synes dem for smaa og trange, og som kan tage en Beslutning om at rejse ud til det fjerne, ukendte, naar Haabet om Oplevelser og gode Stillinger vinker.

Den Dom, der gives de danske, som rejste til Congo, kan de være bekendt. Og ingen kan vel dømme de danske Congoførere bedre end Belgierne selv, og de siger — og de mener det: »I danske Officerer har altid været trofaste og dygtige Hjælpere.« — — —

— — — Alt tyder paa, at der vil komme en mægtig Udvikling i denne rige Verdensdel, naar Krisen en Gang er sluttet. Der bliver Plads for mange Mænd i de afrikanske Kolonier — og saa for unge, energiske danske Mænd.

Arbejdet bliver interessant, Chancerne gode og Risikoen for at miste Helbred og Liv er ikke større i Afrika end i andre Tropene. Det er — som en belgisk Læge skrev for nogle Aar siden — slet ikke mere moderne at dø i Congo.

M E D D E L E S E F R A D E P O T E T .

Spejderhatte hjemkomne fra England i alle Numre.

Pris 6,50.

A X E L V E L D E N
Ompolstrede Møbler, samt Markiser og Dekorationsarbejder anbefales.
Høll. 75. Strandvej 187. Høll. 75.

SPEJDERE!!

Dersom I vil sikre jer en

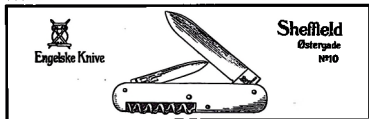
Regnfrakke

til gammel Pris, saa køb den før 15. September. Prisen stiger 25. pCt. fra nævnte Dato.

Spejder-Depotet,

Nørregade 14.

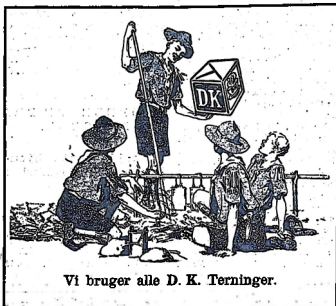
København K.

J. Pedersens Udstyrsmagasin

Billigst Kontant-
og Rate-Betaling

Guldbergsgade 41. Ved C. Christensen

Vi bruger alle D. K. Terninger.

..... **AMATØRERNE**
 køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
 GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
 HØJBROPLADS 6 - KØBENHAVN - TELEFON 1428, 3728

HELLESENS TØR ELEMENT
 Verdens bedste

Køb Deres Brændsel hos
N/S DANSK BRIKET- OG KUL-KOMPAGNI

Telefoner: 2367 (Tri Notering), 13567, 13520

**Barnängens
 Blæk**

faas overalt og
 bruges overalt

